C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 26 Lilith x 2 = _.pdb

PDB Name: Vampýra - 26 Lilith x 2 = _
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, ale procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně, a ta ho také předala Lilith. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Dvě stě šedesát sedm let hledal po světě pohřešovaný Liliový kalich, upirskou nesvátost, který mu tehdy ukradla Felidae a bez které nemohl vzniknout žádný upírský dorost.

Felidae je upírka ve službách tajuplné moci, uvedla do chodu události vedoucí k Lilithině zrození a ví všechno o jejím poslání.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Protože je lesbického založení, zamilovala se do Lilith. Její cit se však následkem magického moru obrátil v pravý opak: v důsledku toho se spojila proti Lilith s Landruem.

Duncan Luther je někdejší adept kněžství a Lilithin spojenec. Upíři ho zabili a pomocí magie znovu přivedli k životu, aby sledoval Lilith. Ale po Lilithině kousnutí i na něho působí Lilithina zvláštní upírská nákaza, přitahující všechny její zemřelé ‚oběti' do někdejší Mezopotámie.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysávače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Najedná straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivější na světlo.

Duncan Luther, Lilithin spolubojovník vzbuzený k druhému životu, získal zvláštní zálibu: zajímá se o Mezopotámii, dnešní Irák, neví ale proč. Nakonec se mu v zrcadle objevila vize. Postava z prudkého světla ho volala - ale kam? Sám se vydal na cestu...

Lilith byla po boji s upírským zabijákem nalezena v bezvědomí a dopravena na kliniku. Primář doktor Romano objevil její schopnosti. Společně se svými čtyřmi kolegy oddělili kousek symbi-ontu. Lilith se sice podařilo uprchnout, ale o chybějícím dílku nic nevěděla. Její mučitelé přišli o život. Doktor Romano krátce před smrtí vypil vzorek Lilithiny krve. Když se znovu ‚probudil', jakási moc ho zahnala do Uruku v někdejší Mezopotámii...

Tam už mezitím dorazil Paul Kravetz, jeden z Lilithiných dřívějších "dárců krve". I on je už mrtev a stejně jako druzí dva následuje magický program. Aktivoval symbol ve skalní jeskyni, který současně probudil z dlouhodobého spánku ve vzdáleném Skotsku zlodějku kalichu: Felidae.

Tato upírka, která kdysi stvořila Lilithinu matku Creannu, se vydala hledat a nalezla Lilith. Rychle poznala, že Lilith vinou předčasného probuzení nezná své předurčení. Nabídla jí její chybějící vzpomínky - Lilith však se musí napít z Liliového kalichu.

Ze tím zároveň v sobě potlačí svoji lidskou stránku, jí Felidae zamlčela.

Tři mrtví v Uruku mezitím vykopali podzemní jeskyni, ve které číhala jakási hlídací bytost, která zabila Kravetze. Teprve lstí se oběma zbývajícím podařilo ji oklamat a zničit. Jeskyně ústí v dlouhou, nekonečnou chodbu. Luther a Romano se vydali na cestu...

Také Landru ucítil, zeje kalich znovu na světě. Zachytil stopu - a objevil se přímo uprostřed ob řadu. Lilith se ani nestihla napít z kalichu. Landru a Felidae opět po dvě stě šedesáti sedmi letech stanuli proti sobě. Tenkrát, před staletími, Felidae ukradla nesvátost strážci kalichu Landruovi. V nynějším boji byli oba upíři těžce zraněni. Ale nakonec se Landruovi podařilo kalichu zmocnit.

Marten Veit

Lilith x 2 = ?

Sv.026

Nezřetelný stín se hnal nočními uličkami, plížil se těsně podél stěn. Na první pohled by ho někdo mohl považovat za velikého psa, ale nebyl to pes, ba dokonce ani dingo.

Byl to vlk. Uprostřed Sydney.

Vyhýbal se větším ulicím a držel se stále ve stínu, třebaže široko daleko nebylo živé duše. Náhodný pozorovatel by musel poznat, že zvíře je zraněné. Potácelo se a zadní nohy se pod ním neustále podlamovaly.

Za každým domovním blokem vlk na okamžik strnul, boky se mu chvěly, rozhlédl se a kulhal dál. A ještě něco by muselo být náhodnému pozorovateli nápadné: vlk nesl v tlamě jakýsi předmět, který se matně třpytil, kdykoli na něj dopadl zbloudilý paprsek skromného pouličního osvětlení. Kalich ve tvaru liliového květu.

Kousek před jednou větší křižovatkou se pod vlkem podlomily i přední tlapy a bezmocně klesl k zemi. Kalich mu vypadl z tesáků a tiše se odkutálel po chodníku.

V téže chvíli se vlk zkroutil jako by v silné křeči. Jeho obrysy se počaly vlnit a rozplývat v jakousi beztvarou temnou hmotu a znovu se zpevnily. A najednou na dlažbě ležel štíhlý muž středního věku.

Muž se neohrabaně zvedl na ruce a na kolena a hmatal kolem sebe jako slepý. Když se prsty dotkl kalichu, vystřelila jeho ruka jako blesk a sevřela nádobu. Zvedl se na nohy a přitiskl se ke stěně domu. Téměř se zdálo, jako by splynul se zdí. Hlavu pomalu obracel ve směru, odkud přišel, jeho oči, pronikající bez problémů tmou, pátraly v ulici po pronásledovateli.

Ale nikoho neviděl.

Na okamžik spočinul bez hnutí, jako by musel načerpat nových sil. Jeho obličej, působící stejně aristokraticky jakož i animálně, byl jako strnulá maska, vzápětí se však ďábelsky znetvořil a ztratil jakoukoli špetku lidskosti.

"Bastard!" procedil nenávistně mezi úzkými rty.

A opět se jeho obrysy rozpily, zmizely a nabyly nového tvaru.

Na místě, kde ještě před chvílí stál, vznášel se nyní ve vzduchu veliký netopýr, tak tmavý, jako by byl vytvořen z čiré tmy. Měl velikost dospělého kaloně, ale plochý čumák jihoamerického vampýra. V drápech zadních nohou držel nádobu liliovitého tvaru.

Kožnatá křídla vydávala pleskavý zvuk, když se tvor s námahou vznesl do výšky.

Ale daleko se nedostal.

Brzy se mu kalich znovu uvolnil ze spárů a s řinčením dopadl na dlažbu. Osvobozen od zátěže, vyletěl obrovský netopýr prudce vzhůru, nežli uprostřed letu znovu provedl metamorfózu. Z výšky nejméně čtyř metrů se na asfalt opět zřítil temný muž a pohřbil kalich pod sebou. Ozval se praskavý zvuk, jako když se lámou kosti, ale přece muž ani nezasténal.

Vztyčil se, uchopil kalich, přitiskl si ho k hrudi jako drahocenný poklad a odvlekl se do jednoho domovního vchodu. Levou ruku měl groteskně zkroucenou, ale zřejmě necítil žádnou bolest, nýbrž jen vyčerpání.

"Tak pojď, ty zatracený spratku!" zašeptal syčivě. "I zraněný mám nad tebou pořád ještě převahu. Jestli chceš boj, máš ho mít."

Čekal ve stínu vchodu nehybně jako žulový sloup, a jen sotva znatelné žhnutí v jeho očích prozrazovalo, že v něm ještě zbývá nějaký život.

Život nemrtvého.

Landru věděl, že Lilith, ta bastardka z nepřirozeného spojení upírky a smrtelníka, přijde. Pustila se po jeho stopě jako lovecký pes.

Boj s Felidae ho postihl víc a stál ho mnohem víc sil, než se v prvním okamžiku domníval, ale přesto nebude před tím spratkem prchat jako smrtelně postřelená zvěř. Příliš často mu už zkřížila cestu, příliš mnoho jeho bratří a sester už zabila.

Je na čase ukázat, kde jsou její meze.

V Lilithině těle zuřila nenávist jak spalující oheň.

Landru unikl! Už zase se jejich cesty zkřížily, a třebaže tentokrát měla po boku jako spolubojovnici Felidae, Landru byl

opět vítězem.

Nebyla to však jen nová porážka, co Lilith pohánělo, nýbrž především fakt, že Landru dosáhl svého vytouženého cíle a opět měl ve svém držení Liliový kalich,

Největší nesvátost upírů!

Zdroj dalších upírských generací!

Už dvě a půl staletí hrozil upírskému národu zánik, neboť navzdory teoretické nesmrtelnosti nebyli odolní proti jakékoli smrti, avšak od oné doby se už žádný nový upír "nenarodil". Lilith sama byla dokladem toho, že žádný upír není neporazitelný, pokud se ví, jak na to, a jsou k tomu patřičné prostředky.

Nyní ale mohl Landru pomocí kalichu opět zplodit celou novou armádu, kdyby se jí snad nepodařilo znovu mu nesvátost odebrat.

Její poslání bylo ohroženo, misi, kterou jí z hrobu předala její mrtvá matka Creanna, hrozilo ztroskotání.

Přírodní muzeum The Rocks, bývalá trestanecká kolonie, kde Landru vyrval Felidae kalich, leželo už daleko za ní. Landru měl před ní náskok a Lilith mohla jen doufat, že ne příliš velký. A zřejmě byl tento nejmocnější upír, kterého znala - snad vůbec nejmocnější ze všech upírů vůbec, oslabený bojem s Felidae, což jí dávalo šanci.

Musí ho najít!

Pružně běžela nocí, mladá žena, zdánlivě dvacetiletá, sledující neviditelnou stopu, již dokázala vnímat jen díky svým nadpřirozeným smyslům.

Landru prchal směrem k přístavu, chátrající části města, která byla v tuto dobu liduprázdná. Zjevně nebyl schopen proměnit se v netopýra, každopádně ne na delší dobu, neboť pak by už dávno unikl.

Na jedné temné křižovatce se nakrátko zastavila a větřila jako divoká kočka do všech stran. Ulice po její levici vedla mezi starými skladišti, po pravici do obydlenější oblasti. Před ní byla slepá ulička. Tam Landru určitě nebyl, to by na tak krátkou vzdálenost jeho přítomnost cítila.

Stopa jako by vedla doprava.

Lilith se opět rozběhla tempem, za které by se nemusela stydět ani dobrá sprinterka. Ano, rozhodla se správně, "pach" počal sílit.

Přes dvě křižovatky rovnou a pak doleva. Okolí ztratilo svůj osiřelý charakter, objevily se první obchody a ošuntělé činžáky. Hledal Landru ochranu v davu? Chtěl snad použít lidi jako živý štít?

Bylo by mu to podobné. Lidé jsou pro upíry právě jen objekty, na kterých lze tišit žízeň a uspokojovat temné choutky. A dokonce i mezi nimi byla Landruova bezohlednost a krutost bezpříkladná.

Nyní se k "pachu", který Lilith vnímala, přidružilo ještě něco jiného. Bylo to jako jemné svědění v nervových drážkách, lehké napětí v kloubech a neslyšné vysoké bzučení ve vzduchu.

Byl nablízku!

A nepohyboval se. Určitě na ni číhá.

Lilith zpomalovala svůj běh, až se nakonec pohybovala jen krokem.

Neměla vlastně žádný plán.

Landru měl nad ní beznadějnou převahu, to věděla. Alespoň, když byl plně při silách. Ale to teď nemohl být, jinak by neprchal.

A měl ještě jednu slabinu: svoji nafoukanost, bezmeznou aroganci vůči ní, poloviční upírce, "dceři děvky", obojetnému stvoření, v jeho očích obscénnímu.

To byly její trumfy v blížícím se souboji.

Landru se nepotřeboval z domovního vchodu vyklánět, aby Lilith uviděl. Dokázal její přítomnost vnímat pomocí svého zvláštního smyslu jasněji než očima. Také ona ho musela vycítit, jenže on měl proti ní výhodu.

Liliový kalich!

Tato upírská nesvátost nesloužila pouze k "plození" nového dorostu a taky byla víc než jen pouhý symbol moci, ona sama byla sídlem moci a temné magie. Pro toho, kdo s ní dokázal zacházet, představovala nebezpečnou zbraň.

Landru odhalil ostré špičáky a hryzl se do vlastního zápěstí. Pár kapek černé krve mu steklo po kůži a skanulo do kalichu, nežli se tečkovité rány znovu uzavřely.

Liliový kalich působil dojmem živé, dýchající bytosti a jako by ve tmě žhnul. Landru si ho pozvedl k čelu. Z nádoby se ozvalo tiché zasyčení, stoupaly z něho tenké nitky kouře a mizely v temnotě.

Upír ucítil Lilithin zmatek a jeho tenké rty se stáhly v studený úsměv. Vycítil, jak její kroky - tak lehoučké, že by je žádný člověk nedokázal zaslechnout - jsou stále opatrnější a nejistější. Najednou měla pocit, jako by se Landru zničehonic zmnohonásobil.

Pomalu se dostávala do jeho zorného pole a proti své vůli, navzdory skutečnosti, že taková bytost, jako ona, by vlastně podle "zákona" vůbec neměla existovat, byl znovu fascinován jejím zjevem.

Nejen upíři se cítili být Lilith přitahováni. Její štíhlé tělo, úzký pas, plná ňadra a tajuplná tvář s mírně šikmýma zelenýma očima, to vše rozbušilo každé mužské srdce. Lilith ani nepotřebovala používat svých hypnotických schopností, aby oblouznila muže; pouze její vzhled a smyslnost, která z ní vyzařovala, stačily, aby se dokonce i v eunuchovi znovu probudily dávno zapomenuté touhy.

Jaká hanba, že je nutné takovéto stvoření zničit.

Poloviční upírka držela hlavu lehce skloněnou, jako by naslouchala jakémusi vnitřnímu hlasu, ale Landru věděl, že ho rozhodně nemůže vidět, i kdyby se podívala jeho směrem. Jeho krev, vařící se na dně Liliového kalichu, ho obklopovala

magickým štítem.

Lilith se zastavila přímo proti němu na druhé straně ulice před výkladní skříní jakéhosi oděvního secondhandu. Slabé světlo vzdálené pouliční lampy vrhalo na sklo výkladu její rozmazaný zrcadlový obraz.

Landru byl tím pohledem fascinován. Žádný skutečný upír - a žádná služebná kreatura - nemá zrcadlový odraz, nanejvýš když použije střepu z upírského zrcadla, jehož pomocí může dočasně stvořit svého lidského dvojníka. Tak, jako to byl tu a tam nucen udělat sydneyský starosta Weinberg, kdykoli pořádal tiskovou konferenci nebo když při příležitosti nějakého svátku musel vstoupit do kostela.

A stejně tak nemají upíři ani žádný stín, avšak lidská část Lilithina dědictví jí ponechala obojí, třebaže taky jen ve formě rozmazaného odrazu. Oproti tomu její šaty se ve skle výkladu odrážely naprosto zřetelně, třebaže ani ony nebyly z obyčejné látky. Byly vlastně samostatnou živou bytostí. Také Felidae vlastnila jednu takovou, dokázaly nabýt podoby jakéhokoli druhu oděvu a žily v symbiotickém vztahu se svojí hostitelkou. Nicméně, jak se už mohl ke své škodě přesvědčit nejeden upír, nesloužil symbiont jen jako oblečení, nýbrž i jako nevypočitatelná zbraň.

Landru rychle zapudil tyto myšlenky. Symbiont se ho bojí, už od té doby, kdy ho ještě nosila Creanna a kdy ho téměř zničil. Kromě toho síla Liliového kalichu zdaleka převyšovala sílu symbiontu.

Síla Liliového kalichu... upírské zrcadlo... Lilithin zrcadlový odraz...

Vzápětí tento proud myšlenek táhl dál, a to tak příšerným směrem, že by ho Landru na místě zavrhl, nebýt tichého syčení krve, kypící v Liliovém kalichu. Aniž by odvrátil oči od Lilith, otevřel si podruhé žílu a nechal skanout trošku černé krve do kalichu. Viděl, jak sebou poloupírka trhla a pak vrhl svoji magii proti ní.

Lilith cítila, že Landru je těsně před ní, když vtom nad ní naprosto nečekaně zazněl neslyšitelný hrom a ohlušil jí veškeré smysly. Pocit trval jen zlomek vteřiny, ale přesto když se jí smysly znovu rozjasnily, skoro upadla.

Landruovo vyzařování najednou několikanásobně zesílilo a jako by se proti ní současně valilo ze všech stran!

Poloupírka se na okamžik zastavila a napjatě se "zaposlouchala" do noci. Instinktivně oslabila všechny vjemy přirozených smyslů - tiché vrčení motorů, vřískání klaksonů, bzučení elektrického vedení, nesčetné zvuky armád nočního hmyzu na nočním lovu za potravou. Co zbylo, bylo jen slovy nepojmenovatelné vnímání přítomnosti něčeho mimolidského.

Musí být v mé bezprostřední blízkosti!

Cosi před ní zachycovalo noční zvuky a vrhalo je zpět, asi jako vyduté zrcadlo zachycuje světelné paprsky a směřuje je do jednoho bodu. Teprve když Lilith zvedla hlavu, uvědomila si, že stojí před výkladem nějakého obchodu. Jen okrajově zaregistrovala, že to je obchod s oblečením. Její zrcadlový odraz byl rozmazaným stínem mezi kalhotovým kostýmem a jakýmisi letními šaty, visícími na ramínkách na jediné tyči.

Avšak za sebou vnímala něco jako syčení kapky vody na rozpálené plotně. Lilith pomalu nasála vzduch nosem. Byl cítit prachem a starým kamenem, benzínovými zplodinami, spálenou gumou, pachy blízkého přístavu... a slabě, docela slabounce, nasládlou vůní krve.

Černé krve!

Její tělo se napjalo.

Věděla, že Landrua nemůže zahlédnout v zrcadlícím skle výlohy, pokud se k ní přibližuje zezadu, ale že ho snad zaslechne. A pravděpodobně uvidí i Liliový kalich, neboť ten upír každopádně neodloží z ruky.

Pohledem dál setrvávala na skle výkladu, ve kterém se jako černý nehybný mrak kouře vznášel její zrcadlový odraz. Jenom symbiont v podobě tmavé kombinézy se odrážel ostře a znatelně.

A potom zazněl hrom podruhé.

Je to pochybná banda, pomyslel si Nikko, když se ohlédl za svými přáteli, kteří vyráželi směrem k další diskotéce. Pokud je vůbec mohl za své přátele označit.

Všichni se namaskovali, sice decentně, ale ne neuměle. Tom a Jannine jako upíři, Fred a Tanja jako vlkodlaci, Carol jako ghul a Mike, který byl ještě o něco potrhlejší než všichni, dokonce jako Frankensteinovo monstrum.

Opravdu nevypadali ve svých převlecích špatně. Pravděpodobně by dokázali potmě mnohému spořádanému Sydneyanovi nahnat pořádnou hrůzu, ale o to přece právě šlo.

Monstra a mutanti.

Žádný z nich na ně opravdu nevěřil, navzdory všem tvrzením. Jejich seance a zaklínání byly vždycky jen zbytečným utrácením času, stejně jako manipulování se stolkem, čarodějnou deskou nebo kyvadélkem.

Třebaže jednou Jannine upadla do tranzu a ocitla se v chodbě s různě barevnými dveřmi, na začátku byly bílé, uprostřed červené a šedé a na konci černé...

První dvoje otevřela a byla fascinována. A přesto se zdráhala zkusit to ještě jednou. Pravděpodobně proto, že teď už věděla, že jde o víc než pouhou hru, že se skutečně dá něco prožít, pokud se kyvadélko osloví.

Poseroutka!

U ostatních to nefungovalo, žádný z nich neupadl do tranzu, jen Mike začal mít sklovitý pohled a tak tu věc rychle zabalili.

Poseroutkové, celá ta banda!

Nicméně kdyby byl Nikko poctivý, musel by přiznat, že také on se před posledními dveřmi zastavil.

Černé dveře, za kterými číhá strašlivé tajemství. Černé dveře, skrývající moc a poznání, ale také smrt a šílenství.

Nikko Seretis vrazil ruce do kapes kalhot, škubl sebou, když čerstvým zraněním na zápěstí narazil na horní okraje kapes a zavrtěl znechuceně hlavou.

Podfuk, celý ten večer. Tarantula, diskotéka, ve které se konal ten technofet pod heslem Černá mše, byla po překvapivé razii zavřená ještě dřív, než tam jejich gang dorazil. Takže šli napřed k Mikovi, který má největší bejvák, a tam se poradili, co podniknout dál.

Ostatní chtěli nějaký odvaž.

"Pojďme do Chobotnice," navrhla Carol. "Tam můžeme jít i v tomto ohozu. A kromě toho se tam potlouká jeden týpek, kterýho znám a který nám může opatřit trochu ecstasy."

"Zapomeň na tu syntetickou sračku," řekl Nikko a zaťukal si na hlavu. "Pořádný nápad dostaneš tímto, a ne exkou."

Vrhl za gangem poslední pohled, obrátil se a bez cíle se potloukal dál, dolů z kopce, směrem k přístavu.

Jaká nudná sebranka! Děti, třebaže je jim už všem kolem dvaceti. Zahrávají si s rozumem, když berou psychedelické drogy, zahrávají si se životem, když pijí bourbon z láhve, zatímco v Terrey Hills pořádají závody se svými dvěma stářím zvetšelými dodgkami. Ale pak mají zase hned plné gatě, jakmile jde o to postavit se hlubinám vlastního nitra.

Temné straně vlastního já.

Stačí pár kapek krve a propadají panice.

Oukej, bylo to víc než jen pár kapek. Mnohem víc. Tolik, až ho to samotného vyděsilo.

Ale byla to vzrušující hrůza, skoro stejně vzrušující jako pocit bezprostředně před ogasmem. Vlastně dokonce ještě víc vzrušující...

Podařilo se mu gang přemluvit, aby s ním vykonali malý zaklínací obřad, než vyrazí ven, protože před jedenáctou v Chobotnici stejně chcípl pes. Mike rozprostřel na bednu od pomerančů černý šátek a na tento provizorní oltář postavil tři černé svíce, obrácený krucifix, jednu skutečnou lidskou lebku (údajně patřila jakémusi domorodému šamanovi, kterého Britové oběsili na Nový rok 1899) a stříbrný kalich odkudsi z Iráku. Potom Nikko zarecitoval magickou zaklínací formuli, vytáhl svůj kapesní nůž a...

Pronikavé trojzvučné zaječení klaksonu ho vytrhlo z jeho myšlenek, takže zděšeně uskočil nazpět. Řvoucí Ford Cabrio se mu těsně vyhnul, aniž by přidusil plyn a proletěl kolem něho tak těsné, že se mu otřel o nohavice. Řidič - košili rozepnutou a zlatý řetízek na holé hrudi, dlouhé černé vlasy v týle svázané do ohonu a na očích navzdory noční tmě zrcadlové sluneční brýle - mu ukázal vzpřímený ukazovák.

"Ty mně taky!" křikl za ním Nikko, ale jeho hněv vyprchal stejně rychle, jako přišel. Přešel přes silnici, ucítil něco vlhkého na levém zápěstí a vytáhl ruku z kapsy.

Rána mu už zase krvácela. Tenký pramínek mu vybíhal zpod náplasti. Ve světle pouličního osvětlení a světelných reklam to vypadalo jako nepravidelná černá čára.

Nikko fascinovaně přihlížel, jak se mu čára sune po dlani, na chvíli jako by krátce zaváhala, ale potom se rozhodla pro prsteníček a pokračovala po něm.

První kapka se oddělila od konečku prstu a bezhlučně dopadla na chodník. Následovala druhá, pak třetí, s každým úderem srdce jedna, oběť mocnostem temnot, dar kreaturám noci.

Nikko Seretis se ponuře zašklebil, a kdyby v tu chvíli mohl sám vidět svůj vlastní obličej, zhrozil by se a zřejmě se nejkratší cestou vrátil do svého malého bytu, neboť navzdory náklonnosti k okultismu a černé magii byl v hloubi srdce jen mladý popletený kluk, hledající sebe sama, nezrale se bouřící proti společnosti, ke které, jak se mu zdálo, nepatří.

Nyní ale šel dál nocí, pohroužen do svých myšlenek, a bezcílně zamířil do části Sydney, kterou v noci vyhledávali především muži.

Osamělí muži, hledající nejjednodušší cestu, jak uspokojit své touhy a tajné chtíče.

A za ním se táhla krvavá stopa, co krok, to kapka, co kapka, to jeden úder srdce.

Stopa, v noci neviditelná člověku. Ale noc není obydlena jen lidmi...

Druhý magický útok byl ještě intenzivnější než první a Lilith na jistou, blíže neurčitelnou dobu, paralyzoval.

Její duch i smysly zůstaly naprosto při vědomí, zatímco tělo strnulo. Uši zaposlouchané do noci, oči pátraly ve skle výkladu po prozrazujícím odrazu Liliového kalichu.

Ale co když má Landru kalich ukrytý pod svým oblečením? proletělo v tu chvíli Lilith hlavou. Konečně nic toho, co má upír oblečené, se přece neodráží v zrcadle.

Neslyšela a neviděla nic, odkud by mohl útok vycházet, a přece jí náhle projela celým tělem bolest, jakoby způsobena tisícem rozžhavených jehel.

Symbiont se vzepjal.

Stále ještě jako ochromená, viděla Lilith ve skle výkladu, jak se ono záhadné stvoření prudce proměňuje, jako by v jediném momentu hodlalo projít veškerými podobami, které kdy na přání své hostitelky na sebe vzalo.

Bolesti ustaly stejně prudce jako začaly, současně skončilo i proměňování symbiontu. Nyní vypadal jako černé exotické síťoví z provázků a proužků látky, které víc odhalovalo než skrývalo. A zatímco na t6 Lilith ještě zírala, staly se dvě věci.

Spolu s ochromením z jejího těla opadl taky veškerý strach. Najednou jaksi s absolutní jistotou věděla, že Landru už není její nepřítel. A s jejím zrcadlovým odrazem se stala změna. Jeho nezřetelné obrysy nabyly na ostrosti, zatímco extravagantní "šaty" se začaly rozplývat. Poprvé ve svém životě viděla Lilith svůj zrcadlový odraz tak jasně a zřetelně, jako nějakého člověka.

Byl úplně nahý.

Lilith cítila, jako by jí proudila nesmírná síla a pocit absolutní volnosti. Veškeré pochybnosti a nejistota z ní spadly jako z hada stará kůže. Její rty se stáhly v děsivý úsměv, když si vzpomněla na své "předurčení", které pro ni najednou docela nic neznamenalo.

Proč by měla zabíjet upíry? Proč bojovat proti dětem noci, když jsou to přece její bratři a sestry?

Nahý zrcadlový odraz úsměv neopětoval. Stál strnule a jen nechápavě zíral.

Lilith se pomalu obrátila. Nyní se Landruovo vyzařování opět dalo jednoznačně lokalizovat. Okamžitě jej objevila.

Stál v domovním vchodu na druhé straně ulice a pozoroval ji se směsicí posměchu a úlevy. Levou ruku měl zkroucenou a bezvládně mu visela podle těla. V pravé držel kalich, jenž nyní zvedl ke rtům, jako by Lilith hodlal připít.

"Vítej v našem světě, sestřičko," řekl.

Byl to jen šepot, ale Lilith rozuměla bez problémů. Pokynula mu.

"Děkuji," odpověděla rovněž šeptem.

Každé další slovo by bylo přebytečné. Ať už to udělal jakkoli, zbavil jí jejího lidského dědictví, čímž z ní sňal veškeré slabosti a skrupule, kterým ji její rozdvojené bytí dosud obtěžovalo.

Lilith cítila, jak v ní narůstá příšerná lačnost.

Takhle se tedy cítí skutečný upír, pomyslela si. Plný síly a energie, nabitý divokostí a nespoutaným chtíčem. Oproti tomu její lidská stránka...

Znovu se obrátila k výkladní skříni. Její ‚zrcadlový odraz' se stále ještě nehýbal. Stál tam mezi kusy šatstva jako jako vosková figurína. Jen rty se trochu zachvívaly.

"Haló, sestřičko," řekla Lilith s posměchem. "Jaképak to je být člověkem? Líbí se ti to?" Olízla si rty. "Co kdybych si na tobě trochu smlsla, abych utišila svou žízeň?"

Druhá Lilith neodpověděla, jen obrátila oči v sloup a pak se pomaličku složila k zemi.

Lilith došla až těsně ke sklu a pozorovala svůj lidský protějšek, ležící bez hnutí na podlaze. Hruď Lilithiny dvojnice se sotva znatelně zvedala a klesala.

"Že bych tě tak vyděsila?" zeptala se Lilith konverzačním tónem. "Ale to je mi strašně líto." Nenávistně se zasmála. "No, snad bych tu svačinku mohla odložit na jindy; připadáš mi teď trošku indisponovaná. Nic ve zlém, ale musím tě teď opustit. Dávej na sebe pozor."

Načež se zase otočila, ale Landru už zmizel.

Lilith zírala na místo, kde ještě krátce předtím stál. Cítila sice stále zřetelně jeho stopu a chvíli přemýšlela, jestli ho má sledovat, pak ale ten nápad zavrhla.

Nepatřila ani k jeho klanu, ani k tomu, který měl svůj revír v Sydney. Třebaže teď byla dokonalá upírka, byla bez ‚rodiny'.

Nu, tímto problémem se bude zabývat později. Nejprve musí utišit žízeň, kterou ještě nikdy nepociťovala tak intenzivně.

Žízeň po krvi.

Zatímco bloumal nočním Sydney, běžely události předešlého večera Nikkovi před očima jako nějaký film. Film, který sledoval jako nezúčastněný divák. Jaksi mu to teď připadalo neskutečné, jako by byl pod něčím cizím vlivem. Mikeův neuklizený byt, láhev whisky, kterou společně vypili, namaskovaní přátelé...

"Co to bude?" zeptal se Mike, když Nikko dokončil zaklínací formuli a vyhrnul si levý rukáv.

"Nech se překvapit," odpověděl Nikko a otevřel kapesní nůž. Rozhlédl se kolem dokola. Jeho přátelé na něho zírali jako očarovaní.

Tanja se nervózně uchichtla, když si nasadil čepel, ostrou jako břitva, na zápěstí.

"Má krev pro vás," řekl Nikko chraplavě, přitlačil špičkou nože na kůži a pomaličku kousek potáhl zpátky.

Na zápěstí se mu rozevřela drobná ranka. Její okraje v první chvíli skoro zbělaly, vzápětí se objevilo pár kapiček krve.

"Moc jí právě není," poznamenal Fred s okázalou nedbalostí, ale hlas se mu trochu třásl.

"Ještě ne," odpověděl Nikko s předstíraným klidem. Jeho pulz se zrychlil. Natáhl levou paži zápěstím nahoru nad stůl. "Vidíte tu tepnu?"

Modrá tepna vyvstávala v neklidném světle z černých svíček zřetelně z rudého masa a slabě pulzovalo s každým úderem srdce.

"Snad nechceš...," začal Tom, ale Mike ho přerušil s prudkým pohybem ruky.

"Ať si tu svoji show klidně dotáhne do konce," řekl. "Však on se nezabije."

Nikko zavřel kapesní nůž, obrátil ho a vytáhl z druhé strany bodec. Jeho špička byla tenká jak jehla a stříbřitě se leskla. Nasadil ji na tepnu.

Ostatní se slyšitelně nadechli, když krátce bodl.

"Do prdele," zamumlal Nikko. Tepna se trochu stáčela stranou a bodec vnikl asi centimetr hluboko do svalu pod ní.

"Hej, nech toho blbnutí!" vydralo se Tanji ze staženého hrdla. "Věříme ti, že bys to skutečně udělal, ale pomalu mi to přestává připadat zábavné."

"To není zábava, myslí to vážně," zašeptala Jannine, fascinována hrůzou.

Nikko znovu nasadil hrot bodce, tentokrát více naplocho a pomalu přitlačil. Tepna se viditelně vyboulila. Následovalo sotva znatelné trhnutí, když hrot pronikl tkání. Vytáhl ho zpátky, pustil nůž na zem a přidržel zápěstí nad kalichem. Stálý proud krve stékal do nádoby.

"Ty jsi vážně padlej na hlavu," komentoval to Tom nevěřícně.

Chvíli panovalo absolutní ticho, zatímco se nádoba pomalu plnila krví, pak se náhle Jannine předklonila a sevřela Nikkovu paži.

"To stačí!" zasyčela. Její zkušené prsty mu hmataly po kůži, až nahmataly tepnu a okamžitě zastavily proud krve. "I když je to dokonalá blbost, kalich je beztak už plný."

Nikko se pokusil vytrhnout z jejího sevření. Jeho pohled, jakoby pevně přisátý ke stříbrnému kalichu, se kalil, opálený obličej zrudl, dýchal přerývaně.

"Rychle, doneste mi něco na obvázání! " křikla Jannine rezolutně. Jako nemocniční sestra věděla, že poranění, které si Nikko přivodil, je neškodnější, než by se mohlo zdát.

Pokud se řádně ošetří...

Mike vyskočil, vrhl se do koupelny a po chvíli se vrátil s lékárničkou.

"Zvedni tu ruku!" poručila Jannine, a když Nikko okamžitě neposlechl, rozkřikla se na něho: "Tak honem, dělej!"

"Ale rituál...," zaprotestoval Nikko.

"Seru na ten tvůj rituál," odpověděla Jannine mrzutě. "Pomoz mi s ním, Tome."

Společně mu podvázali paži těsně pod loktem a dezinfikovali ránu. Nikko sebou sotva škubl, když mu ji Jannine vyčistila alkoholem, potom stiskla její okraje a přelepila ji velikou náplastí. "Řez není natolik veliký, aby se musel šít," řekla, "a lékař by jenom měl hloupé otázky. Naštěstí jsi tu tepnu neprobodl na obou koncích. Když tu paži přidržíš chvíli nad hlavou, vpich se ti zase zahojí. Ale vlastně bys měl..."

Pak se přerušila a zavrtěla hlavou. "Jsem tedy už od tebe zvyklá na ledaco, ale tohle..."

"A co teď s tou krví?" zeptal se Mike s hranou veselostí a ukázal na kalich.

Nikko jako by procitl z tranzu. "S tím vás teď budu znamenat," řekl. "Na čele, na prsou..."

"Beze mě," přerušila ho Carol, která beztak dosud jen mlčky všechno sledovala rozšířenýma očima. Chvěla se po celém těle. "Nezdráhala jsem se, když jsme tohle číslo prováděli na hřbitově, ale tady tohle s vámi nehraju."

"... s vámi nehraju," doznívalo v Nikkových vzpomínkách. Hra, hrát...

Zvedl hlavu. K čertu, nakonec jeho krev prostě vylili do záchodu a spláchli, jemu domlouvali jako malému dítěti, které potřebuje uklidnit. Přitom se potřebovali sami uklidnit. To oni dostali strach.

Kde to jsem?

Teprve teď si uvědomil, jak se prostředí kolem něho změnilo. Prošel zchátralou částí města, která v tuto hodinu vypadala jako po vymření a ocitl se v okrajových oblastech okolí přístavu. Provoz tu byl hustější, chodci bloumali kolem, jako by něco hledali...

Náhle ho vyděsil nějaký zvuk v uličce za jeho zády. Obrátil se.

Nejasně rozeznal siluetu štíhlé postavy, sklánějící se nad nějakou jinou. Zdálo se, že první postava patří ženě a že objímá nějakého muže, přičemž ho líbá na krku.

"Ahoj, zlatíčko! Máš chuť na něco zvláštního?"

Nikko sebou trhl a otočil se.

Přiblížila se k němu mladá žena v kožené minisukni, upnuté k prasknutí, zrzavá, mohutně vyvinutá, ale ne tlustá. V první chvíli Nikko skoro věřil, že je od pasu nahoru nahá, ale pak poznal, že má na sobě jen tričko tělové barvy, pod kterým se jí rýsovaly nejen prsní bradavky, nýbrž i kolečka kolem nich. Pohledem zůstal viset právě na nich.

"No, máš zájem?" zeptala se žena, dala si ruce v bok a vypnula prsa.

"Děkuji, nemám chuť," odpověděl Nikko, třebaže vzápětí ucítil, jak jeho žádost proti jeho vůli narůstá. Ale už dvakrát spal s prostitutkami a učinil zkušenost, že se to nevyplatí. Krátké potěšení, nic moc. Rychle odbavení. Studené, bez emocí, čistě obchodní záležitost. Zkrátka zklamání.

"Tak na mě tak nečum," vyštěkla žena nepřátelsky. "Jdi domů k mamince."

Dávno už nebyla tak mladá, jak se prve domníval. Její postava byla vzrušující, ale obličej byl schovaný za tlustou vrstvou makeupu. Nikko potlačil chuť ukázat jí vztyčený prostředník. Svižně šel dál.

Krvácení na jeho zápěstí se už zase zastavilo.

Co s načatým večerem?

Před ním se nacházel sexshop s kinem a videokabinkami. Nikko nahlédl do otevřených dveří. Vnitřek podniku byl před zvědavými pohledy chráněn tmavým závěsem. Ne, že by byl zvědavý. Porno rychle ztrácí svoji vzrušivost. Na druhé straně, jeho parta byla pryč a on neměl chuť potulovat se sám nebo zkysnout ve svém bejváku...

Pak tu ženu víc vycítil, než uslyšel, a když se otočil, strnul.

Právě vystoupila z boční uličky, ze které sám vyšel, zvědavě se rozhlédla a otřela si ústa hřbetem ruky. Nikkovi připadalo, jako by ji viděl setřít si ze rtů něco tmavého.

Žena měla na sobě přesně takové oblečení jako prostitutka, která ho předtím oslovila, ale jaksi se jí podařilo nevypadat v tom tak lacině. Prostitutka se po ní nepřátelsky podívala, přistoupila o krok blíž k ní, ale jakmile se jejich pohledy střetly, zničehonic zůstala stát.

Nikko druhou ženu sledoval jako ve snu. Nejen proto, že byla nevídaně krásná a vzrušující, nýbrž i proto, že byl přesvědčen, že ji zná. Už jednou ji viděl, když se pomocí kyvadélka uvedl do tranzu a navštívil chodbu s dveřmi. Byla za těmi tmavošedými dveřmi, posledními před těmi černými na samém konci, a pošeptala mu - napůl průsvitná jako duch, aby učinil i poslední krok a otevřel i ty poslední dveře.

A nyní byla zde, stála necelých dvacet metrů od něho.

Pomalu obracela hlavu směrem k němu. Zelené oči, vypadající v umělém osvětlení skoro černé, sklouzly po jeho obličeji, putovaly dál a opět se vrátily k němu.

Halo, říkaly ty oči. Úsměv jí hrál kolem koutků úst. Došla až k němu.

"Halo, zlato," řekla. "Mám pocit, že právě tebe jsem hledala."

Lilith nešla dlouho, když tu ucítila v nose svůdně nasládlý pach krve. Aniž by ztrácela čas přemítáním, vydala se po stopě.

A skutečně to byla stopa pro upíra jako stvořená a vedla do přístavu.

První člověk, kterého uviděla krátce předtím, než se dostala do lidnatější oblasti, kde končila taky krvavá stopa, byl nemytý muž středního věku. Třebaže kolem sebe šířil nepříjemný smrad, přidala do kroku, aby ho dohnala ještě před další křižovatkou.

Muž ji neslyšel přicházet a polekaně sebou trhl, když mu položila ruku na rameno a zastřeným hlase řekla: "Ne tak rychle, přítelíčku."

Otočil se a otevřel ústa, ale nedostal z nich jediný zvuk, když ho zasáhl pohled páru očí, ve kterých planul zlověstný zelený oheň. Žena, která stála před ním, jako by vyskočila z jeho pubertálních sexuálních fantazií. Měla úžasné tělo a téměř nadpozemsky krásný obličej. Šaty, které měla na sobě, musel vytvořit nějaký šílený módní návrhář v záchvatu deliria. Byla v nich více vzrušující a obdivuhodná, než kdyby byla úplně nahá.

"Máš něco, co bych chtěla," zašeptala. Její hlas zněl právě tak hypnoticky, jako působil i pohled jejích očí.

"Cokoli budeš chtít," zachroptěl muž. Někde v koutku jeho rozumu na něho křikl vnitřní hlas, aby udělal na místě čelem vzad a utíkal, jak ho jen rychle nohy ponesou, ale ignoroval to. Najednou se tu zhmotnily všechny jeho noční sny a stály před ním.

Lilith se na něho usmívala téměř nevinně. Pomocí svých zvláštních schopností by mohla naprosto vypnout jeho vlastní vůli, ale chtěla se kochat jeho strachem, chtěla, aby hrůza zrychlila jeho srdce a propůjčila jeho krvi onu zvláštní sladkost, kterou vyvolávají jen smrtelný strach nebo sexuální extáze.

"Cokoli chci?" zeptala se mírně. Její úsměv se rozšířil a současně nabyl na divokosti. Zpod horního rtu se vysunuly ostré špičáky a tlumeně se zaleskly. "I kdyby to byl tvůj život?"

"Můj... můj...," koktal muž. Jeho tělo ztuhlo.

"Nebudeš křičet, ani neutečeš," řekla Lilith přívětivě. Zvedla ruku a jemně ho pohladila po čele, na kterém se mu vytvořila tenká vrstvička kapiček potu. "Podívej se na mě dobře. Líbím se ti?"

Muž horlivě přikývl.

"Tím líp pro tebe," pokračovala Lilith tiše. Její prsty mu klouzaly podél spánků dolů ke krku, až narazily na svůdně pulzující tepnu. "Vsadím se, že je spousta věcí, které bys se mnou rád dělal, ale změníme pravidla. Ty nebudeš dělat vůbec nic. Já udělám něco tobě. Vypiju ti krev. Rozumněl jsi?"

Muž opět jen beze slova přikývl. Pohledem jako očarovaný visel na jejích špičácích.

A náhle se Lilithin úsměv zvrhl ve zvířecí vycenění zubů. "A pak, přítelíčku," zasyčela, "ti zlomím vaz."

Tělo toho muže se jí pod rukama nekontrolované roztřáslo, jeho ústa se bezmocně otvírala a zavírala, ale až na přiškrcené zaúpění zůstala němá. Lilith cítila jeho strach. Téměř něžně jej objala, předklonila se a zakousla se mu do krku.

Zakázala mu křičet a utíkat, ne však bránit se. Bil do ní oběma rukama, zatímco jí do úst proudila jeho teplá krev. Jeho nohy se zmítaly v divokém tanci, koleny jí tloukl do stehen i do rozkroku, ale jeho odpor jen zvyšoval Lilithinu opojnou rozkoš. Žíznivě pila, dokud jeho pohyby neochably a proud krve nezeslábl. Potom oběma rukama uchopila jeho hlavu a nadzvedla ji.

"Už jsem pila lepší," řekla a zavrtala se pohledem do jeho neklidně těkajících očí.

"Prosím...," zachroptěl muž bezmocně. "Prosím... nedělej to... Já nechci zemřít..."

"A kdo by chtěl?" zeptala se Lilith jízlivě. "Rozluč se se světem, šmejde." A jeho posledním zvukem bylo krátké suché prasknutí, se kterým mu zlomila vaz.

Ostrými nehty mu rozervala hrdlo v místě, kam předtím zabořila" své zuby, lhostejně odhodila mrtvolu na dlažbu a otočila se. Krev sice utišila její nejhorší žízeň, ale zdaleka ještě nebyla plně uspokojena. Krvavá stopa, kterou předtím sledovala, voněla mnohem lákavěji. A byla čerstvá. Snad by ještě mohla majitele té krve vystopovat.

Nedaleko před ní ústila ulička do jasně osvětlené ulice. Na rohu objevila Lilith vyzývavě oblečenou ženu. Třebaže do této městské čtvrti ještě nikdy nevkročila, věděla, že jde o sydneyskou čtvrť červených luceren. A ve svém současném oblečení jistě vzbudí rozruch i tady.

Lilith se zaposlouchala, pokoušela se zachytit impulzy symbiontu, ale nevnímala nic. Poprvé si položila otázku, jak ta podivná bytost asi zareaguje na její proměnu, na její oddělení od lidské součásti. Živí se černou krví. Dosud to používala jako zbraň proti upírům. Jak se to bude chovat teď, když se sama stala stoprocentní upírkou?

Oblečení ženy vepředu, přikázala, napodob ho! Po kůži jí přeběhlo slabé svrbění a když pohlédla dolů na své tělo, zjistila, že symbiont okamžitě splnil její příkaz.

Přesto ho na sobě cítila jako vetřelce.

Upírka pokrčila rameny. Dokud ta bytost plní svůj účel, pak jí může být všechno ostatní jedno. Nikdy symbiont nepovažovala za svého přítele, spíš za prokletí. Nyní byl pro ni pouhým nástrojem.

Šla dál a obešla roh. Žena, jejíž oděv symbiont imitoval, se po ní nepřátelsky se svraštělým čelem podívala, na okamžik zaváhala, pak rozhodně vykročila proti ní.

Lilith se jí zadívala do očí a řekla klidně: "Drž se mi od těla, čubko."

Žena se zastavila, jako by narazila na neviditelnou zeď.

Lilith si jí dál nevšímala a prohledávala okolí. Nacházela se na samém kraji sydneyské čtvrti červených luceren a příliš

velký ruch tu nevládl. S výjimkou jediné další prostitutky viděla Lilith jen samé muže. Většinou se zdálo, že mají naspěch a cílevědomě a jaksi kradmo směřovali do ošuntělých hospod nebo oplzlých podniků. Pár jich stálo s vyzývavou lhostejností a sledovali cvrkot.

Náhle vnikl Lilith do nosu jemný závan vůně. Pomalu se otočila kolem své osy a jako magnetická střelka se zaměřila rovnou ke zdroji té vůně krve.

Pohled jí sklouzl po mladém muži, stojícím před jedním sexshopem a neskrývaně na ni zírajícím, směřoval dál a pak se vrátil zpátky k němu. Ano, ta vůně naprosto jednoznačně vycházela od něho, a také on vzbuzoval dojem, jako by čekal jenom na ni.

Lilith se na něho usmála a došla k němu.

"Halo, zlato," řekla, "mám pocit, že právě tebe jsem hledala."

"Já vím," odpověděl stroze. Třebaže dosud nepoužila svých hypnotických schopností, zdál se už být zasažen.

"Odkud to víš?" zeptala se. Současně ji fascinoval i znepokojoval. Zajímavá hračka, pomyslila si, škoda ho jenom vysát a odhodit.

Pokrčil rameny. Zmatený výraz mu přelétl přes tvář. "Viděl jsem tě... ve snu," řekl.

Lilith se zasmála. "Doufám, že to byly pěkné sny. Jak se jmenuješ?"

"Nikko, Nikko Seretis."

"A co tu děláš, Nikko? Chtěl jsi jít dovnitř?" Kývnutím ukázala na tmavý závěs v otevřených dveřích.

Zavrtěl hlavou a zvedl ruce. "Ne, vlastně... Já nevím...,,

Pach krve zesílil a Lilith si všimla náplasti na jeho levém zápěstí pokožky ušpiněné od krve. Její lačnost znovu procitla a k lačnosti se přidružila ještě jiná touha.

Vzala jeho ruku a zvedla si ji k obličeji. Krev už mezitím zaschla.

"Jaké plýtvání," zašeptala, předklonila se a jazykem přejela po temném strupu.

Nikka zamrazilo, když ucítil na zápěstí a na dlani drsné oliznutí. Situace byla právě tak neskutečná jako groteskní. V hlavě najednou pocítil narůstající pocit závrati.

Lilith na něho upřeně hleděla. "Chceš mě?" zeptala se chraptivě.

"Ty..." Nikko si odkašlal. "Ty nejsi..."

"Kurva?" Lilith se tiše zasmála a zavrtěla hlavou. "Nechci od tebe za to, co ti můžu dát, peníze. Chci něco docela jiného."

"Co chceš?"

Její pohled spočinul pevně na něm. "Tvoji krev," zašeptala. "Chci tvoji krev."

Na zlomek vteřiny se její tvář zkřivila ve strašlivý škleb, pak ale byla zase bez přechodu stejně dokonale krásná jako předtím.

Jakýsi muž v trenčkotu a š kloboukem staženým hluboko do čela se přiblížil k nim, kradmo se po nich podíval a pak rychle zmizel za závěsem. Lilith nahlédla krátce do vnitřku krámu, kde se táhly dlouhé řady regálů.

"Ale ne hned," dodala. "Chci si to v klidu vychutnat, nejhorší hlad jsem už zahnala." Pustila mu ruku. "Počkej tu na mě," řekla a použila přitom jen minimum svých hypnotických schopností. "Za pár minut budu zpátky."

"Ale...," začal Nikko.

"Neříkej nic," přerušila ho a položila mu prst na rty. "Prostě počkej na mě."

Pak ho nechala stát a vstoupila do krámu, ve kterém se ke koupi nabízely předměty z nejtajnějších sexuálních přání a nejperverznější fantazie.

Ale žádný z těch vlhkých snů nebyl tak zvrhlý, jako ten její.

Když Landru opustil Lilith, zastavil první taxík, řidiči uloupil jeho vůli i paměť a nechal se odvézt k továrnímu komplexu Salem Enterprises na kraj Sydney, k novému hlavnímu stanu zdejšího upírského klanu.

Liliový kalich se opět nacházel v jeho držení. Po více než dvě stě padesáti letech! Kletba je teď z něho sňata a s ní i trest, který si sám za své selhání stanovil.

Že nebude krev vysávat přímo z těl svých obětí, nýbrž ji bude zachycovat do zvláštní nádoby, aby nepřenášel upírskou nákazu.

Nyní může opět zabořit zuby do teplé lidské kůže, zase cítit záškuby tepny a prudké stříkání krve rovnou do úst...

Málem by se stal jeho první obětí taxíkář, ale Landru dokázal svoji žádost překonávat s nadlidskou (nelidskou) silou vůle.

Potřeboval čas na rozmyšlenou. Dvě stě šedesát sedm let musel čekat na tento okamžik a jeho první ‚pořádné' jídlo po tak dlouhé době musí být něco zvláštního.

A taky musel pořád myslet na Lilith Edenovou.

Creannina spratka.

Až dosud byla jeho úhlavní nepřítelkyní, nebezpečná protivnice nejen pro něho, ale vůbec pro veškeré upírstvo. Nyní ale byla jednou z nich.

Nebo snad přece jen ne?

Přinejmenším ta část z ní, která zůstala před sklem výkladní skříně, patřila nyní ke Starému plemeni, a proto podléhala zákonům, které Kodex upírům předepisoval.

Že žádný upír nesmí zabít druhého upíra.

Ale bude se jím upírka Lilith Edenová řídit? Příliš často už byl Kodex porušen a on sám, Landru, přistupoval až dosud

k zákonům skutečně velmi velkoryse.

Zahleděl se upřeně na Liliový kalich, který stál vedle prostého lůžka jeho spartánsky zařízeného příbytku v tajném podzemním komplexu Salem Enterprises. Vyzařování nesvátosti bylo jako drahocenný elixír života a pomáhalo mu vyhojit si zlomenou ruku ještě rychleji, než by to dokázal vlastními silami.

Dosud nikomu o svém triumfu neřekl. Po celá staletí se sám honil za tímto nezaplatitelným artefaktem. A nyní si taky sám chtěl vychutnat své vítězství.

Ale nenacházel klid, aby si té chvíle užil, jak by bylo okolnostem přiměřené.

Myšlenka na Lilith Edenovou - tu lidskou Lilith Edenovou - ho neustále rušila. Co s ní bude? Zhasne časem sama od sebe, tak jako vždycky zhasne upírův dvojník, stvořený magickým zrcadlem, když se nemůže vrátit ke svému původci? A pokud ne, představuje stále ještě pro klan nebezpečí?

Landru si pohrdavě odfrkl.

Jak by mohla, nějaká mladá žena, lidské dítě, být nebezpečná upírovi? I když na druhou stranu..,

Jako samy od sebe se jeho prsty dotkly jizvy ve tvaru kříže na jeho levé tváři, která se mu na rozdíl od jiných jizev nikdy nezahojila Za tuto památku vděčil obyčejnému smrtelníkovi, kterému se podařilo zahnat ho do úzkých a ohrozit i jeho nemrtvou existenci.

Znalec, badatel ve stalých rukopisech ...

A Lilith také tyto věci znala, ba ještě víc, znala sílu a slabiny upírů z první ruky, dokázala se vcítit do jejich způsobu myšlení.

Co má dělat? Spoléhat na to, že se její lidská polovička rozplyne v nic? Nebo se raději sám postarat o její konec?

Ale byla tu ještě jedna sladší alternativa. Mohl ji zajmout a učinit z ní svoji hračku. Nikoli služebnou kreaturu, ó ne, to by bylo příliš jednoduché, příliš milosrdné. Mohl by ji držet jako zvíře v kleci a pomstít se jí za veškerou troufalost a hanebnosti, přičemž by na ní zároveň ukájel své zvířecí choutky, dokud by ji duševně docela nezničil. A těsně předtím, než konečně zhasne její rozum, než se šílenství jako milosrdný plášť položí na její vědomí, ji vlastní rukou zabije, tak jako kdysi zabil jejího otce.

Z hrdla se mu vydralo cynické zavrčení. Ano, ta představa se mu líbí, to by byla přiměřená odplata.

Tiché zaklepání na dveře ho vytrhlo z příjemného snění. Landru ukryl kalich do malé truhličky a magicky ji zapečetil, nežli pozval návštěvníka dál. Byl to Herak, nový vůdce zdejšího klanu.

"Proč mě rušíš?" zeptal se Landru nevrle. Třebaže byl vlastně v Sydney jen hostem, nebyl v této části světa žádný upír, který by se odvážil zpochybnit jeho autoritu a vzepřel se mu.

Herak postoupil o další dva kroky dopředu. Landru si všiml, že trochu kulhá.

"Byly nějaké problémy s fragmenetem symbiontu," vysvětloval Herak poníženě. "Náš pokus..."

Landru mu prudkým gestem přeťal řeč. "Pokud to nepředstavuje žádné bezprostřední nebezpečí, musíš si s tím poradit sám. Za co mě považuješ? Za svého nádeníka?"

"Ne, ne, samozřejmě ne," ubezpečoval ho horlivě Herak. "Myslel jsem jenom, při tvých velkých zkušenostech..." Odmlčel se. Na čele se mu objevila vráska, skoro to vypadalo, jako by kolem sebe čichal.

Cítí kalich, došlo Landruovi. Magická pečeť na truhličce nedokázala úplně odstínit jeho vyzařování.

"Pak je nejvyšší čas, abys začal zkušenosti shromažďovat sám," navázal Landru na jeho větu. "Nech mě o samotě."

"Můžu pro tebe něco udělat?" zeptal se Herak horlivě, aby si hosta usmířil. "Nechtěl bys třeba nějakou společnici?"

Ano, pomyslel si Landru, Lilith Edenovou, ale tu mi ty opatřit nemůžeš. Nahlas a o něco smířlivěji řekl: "Mám všechno, co potřebuji. Jdi, už mě neruš. A platí to taky pro všechny ostatní."

Herak se hluboce uklonil a rychle se stáhl zpět.

Landru opět navázal na přerušený proud myšlenek. Lilith Edenová, pomyslel si, chci je obě. Tu lidskou i tu upírskou. První jako hračku, druhou jako milenku.

Pohladil si zlomenou ruku, ve které mu tupě škubalo.

Jakmile se zase úplně seberu, najdu si je obě.

Lilith nevěděla, co vlastně čekala, rozhodně ale ne tuto nudnou, téměř sterilně působící podívanou.

Místnost za závěsem byla světlá a čistá. Vlevo se táhl pult s prosklenou čelní stěnou, za kterou byly rozloženy všechny možné, více či méně důmyslné přístrojky a celý sortiment pilulek, kapek a mastí, zvyšujících údajně rozkoš. Za pultem stál holohlavý muž a civěl na ni se směsí nedůvěry a zvědavosti v očích.

Lilith se pomalu otočila kolem dokola a fascinovaně se rozhlédla. Podél stěn se táhly regály plné magazínů a videokazet. Další řada regálů rozdělovala místnost po celé délce. Naproti vchodu se nacházel průchod s poutačem, pod kterým plakát s řadou nahých mužů a žen v jednoznačných a částečně nepochopitelných pozicích, zval na film. Další průchod na pravé straně vedl do chodbičky s videokabinami.

V sexshopu se zdržovalo asi deset mužů rozdílného věku. Někteří listovali v pestrých magazínech s křídovým, leštěným papírem, jiní si prohlíželi fotografie na krabičkách videokazet. Nikdo nemluvil. Tichá hudba kňourala ze skrytých reproduktorů.

Když Lilith vstoupila do jeskyně slasti, dva z mužů na chvíli vzhlédli, rychle však zase sklopili oči. Po chvíli i ostatní postřehli, že je v obchodu Žena, a znovu a znovu kradmo pošilhávali jejím směrem, nikdo však se sebemíň nepokusil oslovit ji, nebo se alespoň přiblížit.

Přitom tu byla jedinou ženou, navíc zatraceně atraktivní!

Pozoruhodné, pomyslela si Lilith trochu zklamaně. Zjevně přece nebyl ženám vstup zakázán, každopádně ani plešoun

za pultem o tom neztratil ani slovo, třebaže na ni taky čuměl poněkud nechápavě.

Lilith si vychutnávala ty utajené pohledy i jen špatně utajovaný chtíč všech přítomných. Zvolna se loudala podél regálů a zvědavě okukovala vystavené zboží. Zdálo se jí, jako by lidská fantazie skutečně neznala hranic. Něco vypadalo dost vzrušivě, oproti tomu však mnohé vypadalo dost ošklivě, ba přímo groteskně.

Už jen obálky magazínů byly zábavné. Jedna celá řada se omezovala jen na poprsí, zpravidla monstrózních rozměrů. V druhé zase byla převážně mladá děvčata. Údajně mladá děvčata, protože už první zběžný pohled ukázal Lilith, že žádná z těch nahatých krásek není o nic mladší než ona - alespoň co se biologického věku týče. Vlasy do ohonu nebo holčičí copánky však rozhodně nemohly z těchto dospělých žen udělat dorostenky.

Lilith pokračovala dál ve své obhlídce, přičemž učinila pozoruhodný objev. Kdykoli se objevila poblíž některého z mužů, odložil hned magazín, ve kterém listoval, rychle zpět do regálu, otočil se k ní zády a poodešel o několik kroků.

Co se to tu děje? Copak tady ti muži vůbec nejsou nadržení na sex?

Lilith si prolistovala několik časopisů a nevěřícně zavrtěla hlavou. Člověk nikdy není s učením u konce, pomyslila si. I když je mu už devětadevadesát.

Nicméně většina zkušeností, které učinila, pocházela z pseudoživota, nekonečného snu, který snila během svého skoro stoletého magického spánku a v němž nikdy nezažila nic z toho, co spolu prováděli ženy a muži v těchto magazínech. Alespoň ne takhle výstředním způsobem.

Lilith krátce zapřemýšlela, jestli nemá z krámu odejít a vrátit se k Nikkovi, pak se ale rozhodla opačně. S ním si hodlala dát na čas. Musí se tedy nejprve odreagovat, protože jinak nemohla zaručit, že se ovládne. A krom toho jí přítomnost těchto zjevně zaseklých mužů připadala jaksi vzrušující. Právě ta výbušná směs strachu a skrývané vášně. Kdyby některý z nich ztratil svůj ostych a dal jí prožít ty zde vystavené fantazie, pak by mohla učinit docela novou zkušenost.

Ale když nikdo nepřicházel k ní, musela se sama chopit iniciativy.

O kus dál stál mladý muž, který vypadal docela obstojně, a byl zcela pohroužen do svého čtiva. Lilith došla až k němu a nakoukla mu přes rameno. Celostránková fotografie, kterou si prohlížel, zobrazovala žehu s pozoruhodným objemem hrudníku, mačkající si prsy k sobě. Mezi nimi svírala část mužského těla, kterou však měla Lilith raději jinde. Musela ovšem přiznat, že na podobné využití nikdy ani nepomyslila. Pocítila svrbění v bederní krajině.

"Líbí se ti to?" zeptala se.

Muž sebou trhl, jako by ho kousla tarantule, a téměř magazín upustil. Prudce ho zavřel, nacpal zpátky do regálu k ostatním a odkašlal si.

"Nuže?" vyzvídala Lilith laskavě. "Tohle děláš rád?" Pohladila si ňadra, sotva zakrytá těsným tričkem tělové barvy a konečky prstů si přejela přes ztvrdlé bradavky. "Ty moje sice nejsou tak velké, ale myslím, že k tomuto jsou pořád dost velké. Nemyslíš?"

"Ehm, hmm...," vykoktal mladík. Vypadal k smrti nešťastný. "Ano, myslím..."

Lilith cítila jasně rozervanost jeho pocitů, jeho probuzený chtíč, nejistotu a ostych. Jeho dilema ji vzrušovalo víc, než by to dokázal každý z těchto obrázků.

"Nebo se ti snad nelíbím?" zaševelila.

"Já, já..." Muž sebou znovu trhl a ještě jednou si odkašlal. "Ještě jsem za to nikdy neplatil," vymáčkl ze sebe konečně a náhle jako by si dodal trochu sebevědomí.

A zřejmě jsi to moc často nedostal ani zadarmo, pomyslila si Lilith.

"Kdo tu mluví o penězích?" zeptala se a pomalu mu sáhla mezi nohy. Ó ano, jako kostička, byl víc než v pohotovosti.

K jejímu překvapení jí odstrčil ruku rychle stranou.

"Zbláznila ses?" zašeptal. "Tady ne." Kývnul směrem k pultu, zpoza kterého je zamračeně sledoval plešoun. "Naštve se."

Lilith se na něho s úžasem zadívala. "Ne tady?" Všezahrnujícím gestem ukázala na vystavené zboží a na plakáty v životní velikosti, pověšené na každém volném místě na stěně. "Právě zde ne?"

Její nejistota jako by mu dodala další povzbuzení a poprvé se s neskrývanou žádostí zadíval na její ňadra. "Nechápeš to," řekl chraplavě. "Kdybys ale chtěla, mohli bychom jít dozadu do kina, tam je tma..."

Lilith se zadívala směrem, kam ukazoval. Ke dveřím nacházejícím se proti vchodu. Nyní i ona zaznamenala tiché, ale jednoznačné zvuky, které se odtuď ozývaly. Jakési mumlání, sténání a vzdychání. Neznělo to nezajímavě, každopádně to bylo víc vzrušující než tato místnost.

"Dobrá, pojďme," souhlasila a uchopila ho za paži.

Její ochota ho zaskočila. Zaváhal a poprvé musela Lilith takřka proti své vůli využít svých zvláštních schopností. Sice ji bavilo si s ním hrát, ale pomalu už přepínal její trpělivost. "Pojď konečně!" přikázala mu. "Jak se vlastně jmenuješ?"

"William," odpověděl a poslušně se dal do pohybu.

Hned za průchodem seděl u stolečku znuděný zaměstnanec, nohy natažené a bez zábran se šťoural prstem v nose. Lilith si prohlížela vyvěšený plakát, zatímco William kupoval vstupenky.

Filmový plakát se v ničem nelišil od obrázků, které až dosud viděla. Další koláž z nahých mužů a žen.

"Co chcete k pití?" zeptal se prodavač vstupenek. Byl první, který si Lilith nestydatě pohledem měřil od hlavy až k patě.

"Pro mě pivo," řekl William nervózně, zatímco si bral vstupenky. Prudce dýchal.

"Pro mě nic," zodpověděla Lilith nevyslovenou otázku. Opětovala nestoudný pohled biletáře. Podle toho, jak na ni zíral, na ni hned tak nezapomene.

"Jsem zrzavá, při těle, skoro čtyřicátnice," vštípila mu do paměti obraz prostitutky, od které se vypůjčila i oblečení.

Muž jen přikývl. Jeho zájem pohasl.

"Co...?" zeptal se William zmateně.

"Kašli na to," vyštěkla Lilith neomaleně a postrčila ho dál. K čertu, celé se to vyvíjí úplně jinak, než myslela.

Kinosál byl malý, jen pět řad po sedmi sedadlech. Lilith napočítala osm diváků, stejně jako v předsálí výhradně mužů.

Tentokrát se všechny pohledy okamžitě obrátily k ní a hned ucítila, jak její vzrušené svrbění mezi stehny ještě zesílilo. Konečně muži, kteří nemají strach, kteří jsou připraveni hrát tu prastarou hru. Pak ale pochopila, že je to jen tma, která jim dodává odvahu. Nemohli tušit, že Lilith i tady vidí stejně jasně jako za bílého dne.

Zde byla atmosféra docela jiná. Kinosál byl ošumělý, koberec na podlaze starý, odřený a špinavý. Páchlo to tu nevyvětraným cigaretovým kouřem, zvětralým pivem a špatným svědomím. Na zažloutlém plátně se poctivě namáhalo několik "herců".

Lilith se posadila vedle Williama do první řady a jako v tranzu sledovala jejich činnost.

Někteří z těch chlápků nevypadali špatně a byli i dobře vyzbrojení, ale Lilith velice rychle poznala, že ženy své nadšení jen simulují. Kromě toho se zdálo, že měli všichni zúčastnění téměř neuvěřitelnou výdrž.

William jí váhavě položil ruku na stehno. Prsty se mu třásly. Oproti tomu Lilithiny prsty byly naprosto klidné, když odhodlaně převzala iniciativu.

Jeho vzrušení bylo pravé, jeho erekce tvrdá jako žula. Rozepla zip jeho kalhot a uchopila do dlaně jeho úd, ve kterém hmatatelně tepala s každým úderem srdce krev.

V tutéž chvíli se taky jeho ruce osmělily, neohrabaně, ale žádostivě jí klouzaly po těle, po ňadrech a pod koženou minisukni. Lilith zasténala, když jí jeho prsty přejely po ochlupení.

"Já tě chci!" šeptala mu do ucha. "Hned!"

Rozepnula mu opasek a strhla kalhoty z těla tak prudce, až odletěl knoflík, a pak ještě stáhla slipy až na kolena. "Dělej, dej se do toho!" přikázala.

William ji ochotně poslechl. Oči se mu blýskaly, panenky se rozšířily.

Lilith se zvedla ze svého sedadla, vyhrnula si koženou sukni a obkročmo se mu posadila do klína zády k plátnu. Symbiont vytvářel jen vnější zdání šatů, nevytvářel žádné kalhotky, proto William, veden jejími zkušenými prsty, do ní vnikl bez nejmenšího problému. Sevřel prsty její hýždě a pohyboval kyčlemi v krátkých prudkých nárazech.

Všichni přítomní rázem ztratili zájem o film, všichni měli oči jen pro pár v první řadě. Lilith se kochala jejich závistivými pohledy, zatímco se přizpůsobovala Williamovým pohybům. Slyšela přitroublé dialogy za svými zády a šeptala Williamovi do ucha vhodné obscénnosti, aby ještě vystupňovala jeho vzrušení.

Nepotřeboval moc, ba dokonce ani ne dost dlouhou dobu. Lilith pocítila, jak v ní narůstá zklamání a pohrdání, když jí jeho prudký dech prozradil, že William má těsně před orgasmem. Sklonila se nad ním, přiložila rty k jeho krku a kousla v témže okamžiku, kdy do ní vystříkl.

Jeho krev byla čerstvá a chutná a odškodnila ji za jeho sexuální nedostatečnost. William sténal rozkoší asoučasně vystrašeně, zatímco z něho v prudkých nárazech odtékal život. Lilith cítila, jak se jeho tělo pod ní vzpíná, a svírala jeho paže silou svěráku.

"Ano, ó ano, už jdu!" chroptěl neviděný herec na plátně za ní a jeho partnerka mu odpovídala: "Ano, pojď, pojď už, chci všechno, dej mi všechno..."

William jí dal všechno. Jeho úd v jejím klíně ochabl, zatímco mu vysávala krev z těla a jeho srdce se zoufale snažilo rozpumpovat tepnami v těle poslední skrovný zbyteček krve, otřásal se křečí, jako při zaskočení sousta a bezmocně lapal po vzduchu.

Lilith ho pustila teprve když umlkl jeho chroptivý dech. Ale ještě pořád v něm byl zbytek života. Viděla to v jeho zlomeném pohledu, v němž stála poslední němá otázka.

Proč?

"Protože jsem chtěla," odpověděla Lilith tiše a opětovala jeho pohled, dokud docela nezhasí. Olízla si rty. Jedna její touha byla nasycena, druhá ne.

William byl mrtev. Má čekat, až se znovu probudí jako služebná kreatura? Ne, rozhodla se. Tento je k ničemu. Pokud bude potřebovat sluhu, pak takového, který stojí oběma nohama na zemi, ne takového třasořitku.

Nehty rozervala jeho hrdlo nad krční tepnou, aby zničila stopy po kousnutí. Pak mu zlomila vaz. Znělo to, jako když praskne suchá větev.

Teprve teď zase vzhlédla.

Osm párů očí na ni zíralo jako u vytržení, šest z nich plných chtíče, dvoje plné strachu. Muž, který seděl k ní nejblíž, náhle vyskočil a chtěl z kina utéct.

Viděl, co jsem udělala, došlo Lilith.

Zvedla se z Williamova klína. Jeho mrtvola se bezvládně sesunula ze sedadla na podlahu. S kalhotami, spuštěnýma až na kolena byl na něho ubohý, nedůstojný pohled.

"Stát!" přikázala Lilith tichým, ale řezavým hlasem. Muž se opravdu zastavil a ustrašeně se obrátil. "A všichni ostatní zůstanou na místech!" dodala.

Pohledy mužů byly bez výjimky upřené na ni. Což bylo důležité, pokud je chtěla podrobit síle své hypnózy.

Vnutila jim podobu zrzavé prostitutky. "Jsem při těle, zrzavá a skoro čtyřicátnice. Vždycky jsem taková byla, už když jsem vstoupila do kina. Rozuměli jste?"

Osm hlav poslušně přikývlo, tu a tam se ozvalo souhlasné zamumlání.

"Fajn." Lilith se jízlivě ušklíbla. "Vy všichni tu teď zůstanete sedět, dokud neskončí film. Potom si můžete dělat, co chcete."

Uhladila si sukni a s okázalou ledabylostí opustila kino. Stejně jako předtím na ni nikdo nepromluvil, jen pohled plešouna za pultem ji sledoval celou cestu.

Venku na ulici ji čekalo překvapení.

Nikko byl pryč.
Zato tu na ni čekal jiný muž.

Počkej tu na mě, za pár minut budu zpátky.
Ta slova jako nekonečná ozvěna neustále Nikkovi procházela hlavou a dusila každou jinou myšlenku. A tak prostě jen stál a sledoval noční ruch, aniž by ho opravdu vnímal. A tak mu taky uniklo, jak se jakýsi hranatý chlap chvíli bavil se zrzavou prostitutkou, každou chvíli se zadíval jeho směrem a pak se pomaličku k němu vydal.
"Halo, kamaráde," řekl obrovský muž a obdařil Nikka úsměvem chřestýše. "Copak tu děláš?"
"Cekám," odpověděl Nikko po pravdě.
"A na co?"
"Na to, až se vrátí."
Kolem hromotlukových masitých rtů proběhlo škubnutí. Sotva znatelně zavrtěl hlavou. "Vadilo by ti, kdybys mi prozradil, na koho čekáš?"
"Já nevím."
"Aha, tak tedy." Mužův úšklebek se ještě o poznání rozšířil. "Ty nevíš. Prostě si jen tak uprostřed noci tady stojíš a čekáš na nějakou štětku, kterou ani neznáš. Nepřipadá ti to trochu divné?"
Nikko se nad otázkou vážně zamyslel. Jasně, je to nějaké divné. Nicméně to je mu docela fuk. On se jen drží příkazu.
"Ano," přikývl hromotlukovi.
Oči toho druhého se zúžily do tenkých škvírek, jeho pracky se rytmicky svíraly v pěsti a zase otvíraly.
"A víc mi nemáš co říct?" zeptal se přesladkým hlasem.
Nikko jen mlčky zavrtěl hlavou.
Následující pohyb v první chvíli ani nepostřehl. Náhle ho obrovská tlapa chytila za límec a smýkla s ním tak prudce, že ztratil půdu pod nohama.
"Víš, já miluju týpky, jako jsi ty," syčel mu obr do obličeje. "Fakt." Dech mu páchl skořicí a mandlemi. "Chlapy, kteří jen čekají, až dostanou jednu přes držku."
Nikko na něho nechápavě zíral a lapal po vzduchu.
"Vidíš Jill, tu kurvu tam dole?"
Když Nikko s námahou přikývl, hranatý muž pokračoval: "Tohle je její revír, a ona mi vykládala, že ty ses tu bavil s nějakou novou. A to se bossovi nelíbí, z toho vůbec nebude mít radost. A když nemá radost boss, ani já nemám. A mám ti prozradit, co děláme s hovnivály jako ty, když nemáme radost?"
Snad to byla chyba, že Nikko opět jenom zavrtěl hlavou. Obličej jeho protějšku tmavočerveně naběhl a na čele mu vyvstaly žíly, tlusté jako provázky.
"Tak dobrá, hajzlíku," zavrčel chraplavě. "Buď mi teď řekneš její jméno, její adresu a všechno ostatní, co potřebuju vědět, nebo si my dva uděláme malý výlet." Povolil trochu svůj stisk, aby umožnil Nikkovi dost vzduchu k mluvení.
"Neznám ji," odpověděl Nikko po pravdě. Před očima mu tancovaly rudé tečky. "Ale čekám tu na ni."
"Dobrá, sám jsi to chtěl." Pracka mu opět přiskřípla vzduch, mozolnatá pěst vyletěla dopředu a přistála na jeho ústech. Nikko ani necítil bolest, když jeho rty praskly, jen takový otupělý pocit jako po píchnutí dávky novocainu. Krev mu stékala po bradě a kapala na černou košili. Mozek mu zahalila mlha.
Ani si nevzpomínal, jak se dostal k tomu nočnímu baru. Chérie, stálo na tmavočerveném neonu nad vchodem. Rváč ho s sebou provlekl dveřma dovnitř a jen tak mimochodem mu přidal další ránu do zátylku, když se Nikko mrákotně pokusil bránit.
Zdálo se, že si vůbec nikdo nevšiml mladého muže v sevření jeho obrovského průvodce. "Halo, Hanku," řekl sádelnatý barman a bez říkání stiskl skrytý knoflík pod pultem.
Na druhém konci podniku se otevřely neviditelné dveře. Hank jimi prostrčil Nikka a po úzkých schodcích ho vyvlekl nahoru, zaklepal na další dveře a bez vyzvání je otevřel.
"Bossi, mám tady pozoruhodného ptáčka, který postavil svého koníka na tvoji dráhu," oznámil.
Nikko uviděl malou kancelář s těžkým dubovým psacím stolem, za kterým do hněda opálený muž vzhlédl od otevřeného pořadače. Jeho šedé oči byly studené jako ledovec.
"Ať se posadí," řekl. "Nabídni mu něco k pití. A utři mu proboha tu polívku z ksichtu. Víš přece, že nechci mít na koberci žádnou krev."
Hank dovedl Nikka ke kožené pohovce a vmáčkl ho do ní. Potom otevřel nějakou skříňku, vytáhl z ní balíček papírových ubrousků a utřel mu s jedním ústa.
"Co chceš na pití?" šeptal se bez jakékoli nevraživosti.
"Nic," zahuhňal Nikko s naběhlým rtem. "Musím zpátky..."
"Zůstaneš tady." Hank mu položil těžkou tlapu na rameno. "Nedělej potíže. Těch má boss už beztak dost a dost."
Muž za psacím stolem zavřel pořadač, položil na něj zlaté plnicí pero a zadíval se na Nikka.
Jmenoval se Charles Manson, ale to nebyl jeho jediný problém. Povahou ještě v mnohém překonával svého slavného jmenovce. A jeho největší problém spočíval v tom, že neměl ani ponětí, co je vlastně za ohavu.
Charlie, jak si rád nechával říkat, sám sebe považoval za spořádaného člověka. Nebyl nemorální, nýbrž amorální. Ztratil veškerá měřítka pro obhajitelné jednání v civilizovaném světě. Cokoli mu přinášelo prospěch, bylo dobré, cokoli překáželo jeho obchodům, bylo špatné. A všechno špatné je třeba odstranit.
Tak je to jednoduché.

"Co je s tím sráčem?" zeptal se a hlavou pokynul směrem k Nikkovi.
Hank mu povykládal, co viděl.
"A ta zázračná panenka?" zeptal se Charlie, když jeho přisluhovač skončil.
"Ta byla ještě v té Barneyho boudě," odpověděl Hank.
Charlie si přehluboce vzdychl. "Ty mi sem dovlečeš tohoto týpka, který ani neotevře hubu a holku necháš zdejchnout," shrnul si, co právě vyslechl. "Hanku, ty jsi ale idiot!"
"Ano, bossi," přisvědčil Hank. Vytáhl si ze skříňky s nápoji krabici mléka a mezi loky žvýkal mandlové sušenky.
Nikko neměl ani potuchy, co se tu děje, kdo jsou tito muži a co od něho chtějí. Věděl jen, že ta žena - paní? - po něm chtěla, aby na ni počkal. Ale kdykoli se pokusil vstát, sevřela ho pevně jako svěrák pracka toho hromotluka jménem Hank.
"Tedy budu muset zase vzít celou věc do vlastních rukou," podotkl Charlie a vstal. "Postarám se o to děvče a ty o našeho hosta." Obdařil Nikka nevyzpytatelným pohledem.
"Nic ve zlém, příteli," řekl. "Neber si to osobně, tohle je čistě obchodní věc. Máš smůlu že jsi chtěl pytlačit v mém revíru. To ale neznamená, že bych tě už nikdy nechtěl vidět. Ale jen jako platícího zákazníka." Otevřel zásuvku v psacím stole, vytáhl revolver s krátkou hlavní, zkontroloval, jestli jsou v bubínku náboje, a zastrčil si ho pod sako.
"Zkus, jestli bys ho ještě přece jen nepřiměl k řeči, Hanku," přikázal své gorile. "A pak mu uděl tělesnou důtku."
U dveří se ještě zastavil a otočil se.
"Ale ne důtku definitivní, Hanku. Stačí jen obyčejná lekce."

Když se probrala, byla všude kolem ní tma.
Lilith pomalu zvedla hlavu. Podlaha pod ní byla studená. Byla jí zima.
Kde to jsem?
Trhla sebou, když jí něco přejelo po nahých ramenou, instiktivně po tom udeřila a ucítila pod rukama něco měkkého.
Látku.
Nejasně rozeznala rozhoupaný stín. Nějaké šaty.
Proč je tu taková tma?
Před ní byla veliká skleněná tabule, dělící ji od temné ulice, osvětlené jen slabým světlem lucerny, nacházející se někde mimo její dohled.
Co tady dělám? A proč jsem nahá?
Poznání, že je docela nahá, ji zasáhlo jako rána palicí. Symbiont byl pryč! Předtím, když ještě stála u výkladu a očekávala Landruův útok, začal se chovat symbiot jako blázen, a pak...
A teď stojím na druhé straně toho výkladu!
Náhle se jí paměť vrátila se vší silou.
V duchu před očima opět uviděla sebe samu stát na na druhé straně skla, ale ne svůj svůj odraz v zrcadle, nýbrž sebe samu, Lilith Edenovou v hanbatých šatech z řemenů, propastně zlou Lilith Edenovou. Její druhé já k ní mluvilo, a třebaže nedokázala její slovat akusticky vnímat, přece jen jí rozuměla.
Jaké to je být člověkem?
Člověkem! Něco se muselo přihodit. Landruovi se nějak muselo podařit oddělit od sebe její lidskou a její upírskou stránku.
Proto tu byla taková tma, proto jí byla zima.
Proto se cítila tak slabá.
Takto se cítí všichni lidé? Jak takhle vůbec mohou žít? Jak mohou snášet taková omezení?
Něco mokrého jí stékalo po obličeji. Setřela to hřbetem ruky a chvíli jí trvalo, než pochopila, že to jsou slzy.
Její slabost ji naplňovala hanbou a hanba vedla k dalším slzám.
"Nechci to!" vykřikla. "Nejsem člověk! Jsem Lilith Edenová, dcery Creanny! Jsem..."
Hlas jí selhal.
Kdo opravdu jsem? Kdo je Lilith Edenová? Já nebo moje ‚sestra', která už nezná žádné meze, žádné skrupule?
Bezmyšlenkovitě sáhla po šatech, visících vedle ní, osušila si jimi slzy a hlasitě se do nich vysmrkala.
Nyní se cítila o něco lépe.
Co teď má dělat? Její život - a teď už doopravdy žila - se ze vteřiny na vteřinu podstatně změnil. Její ‚předurčení' ztratilo význam, bylo neproveditelné poté, co už neměla žádné nadpřirozené schopnosti. Jak nyní mohla bojovat proti dětem noci, když sama není nic víc než slabé lidské dítě?
Mohla bych začít úplně od začátku, začít nový život. Mohla bych se naučit milovat, založit si rodinu, stárnout...
Opravdu by mohla? S tím vším, co ví? A i kdyby se pokusila, dovolili by jí to oni?
Lilith se zaposlouchala do hlasu svého nitra, a ten ji usvědčil ze lži. Z této hry se nemohla vymotat, byla v ní zapletena až příliš. Třebaže ji sama nikdy dobrovolně nezačala.
A třebaže nikdy sama nemíchala karty.
A ještě něco jiného tu bylo...
Jakoby tichý šepot, jakoby šum mírného větříku v suchém listí, pronikalo cosi do jejího vědomí.
Slabé vjemy, slaboučká ozvěna myšlenek...
Myšlenek Lilith, její ‚sestry'.
Část jejích nadpřirozených schopností jí tedy zůstala. Mohla jít po stopě svého druhého já. A až ho potká, tváří v

tvář...?

Chlad, který jí přeběhl po zádech, vycházel tentokrát z jejího nitra. Ale rozum jí opět normálně fungoval.

Lilith potlačila všechny ostatní myšlenky a soustředila se na nejbližší problém.

Nebyl to žádný velký problém. Byly zde hromady oblečení všeho druhu.

Po krátkém hledání našla vypínač, rychle posbírala pár věcí - džínsy, károvanou flanelovou košili a pár tenisek, které jí však byly trošku velké - a znovu zhasla.

Jenom nevzbudit žádnou pozornost.

Zatímco se oblékala, prohrčel venku nějaký náklaďák. Jakýsi osamělý opilec vyřvával neslušnou odrhovačku a nějaký nervózní místní obyvatel mu polohlasitě nadával, pak znovu zavládlo ticho.

Sotva se dalo uvěřit, že tohle bylo Sydney, milionové město.

Samozřejmě, že hlavní i zadní vchody byly zamčené, ale byl tu taky záchod s vyklápěcím okýnkem, které se bez problémů dalo otevřít. Lilith se protlačila úzkou škvírou, musela přelézt prkenný plot a pak stála na ulici, na které začala její proměna.

Znovu se zaposlouchala. Vyzařování její ‚sestry' jako by sláblo, ale stále ještě bylo cítit.

Musí si pospíšit, pokud nechce ztratit stopu.

Pomalu a nejistě se vydala na cestu.

Hank naložil Nikka do otlučené fordky a pro jistotu mu přišil jednu parádní facku na tvář, aby ho zklidnil, než dojedou do tiché tovární čtvrti. Tam pak vypnul motor a vystoupil z vozu. Obešel ho, otevřel druhé dveře, vytáhl Nikka ven a postrčil ho proti cihlové zdi.

"Takže, kamarádíčku," řekl klidně, "tu pohodlnou část máme za sebou. Teď záleží jen na tobě, jestli předvedeme celý program nebo jen zkrácenou verzi."

Byl to však celý program.

Nikko sice nebyl žádný hrdina, ale taky neuměl odpovědět na otázky, i kdyby chtěl.

Hank byl mistrem svého oboru.

Věděl, jak musí údery odměřit, aby to oběti působilo bolest, aniž by však upadla do bezvědomí. Dosud se vždycky od každého dozvěděl, co potřeboval.

Avšak na tomto chlapíkovi si vylámal zuby. Prostě nechtěl mluvit. Kňučel a skučel, dávil, kroutil se, zoufale lapal po vzduchu a krvácel jak prase, ale neprozradil nic.

Na Hanka to udělalo dojem. Postrádal sice na to protizbraň, nicméně mladíkova vytrvalost si zjednala jeho respekt. Proto proti svému zvyku vynechal zlámání prstů, když s ním byl hotov.

Strčil si do úst proužek skořicové žvýkačky, dřepl si k té hromádce neštěstí, která celá roztřesená ležela na zádech v blátě mezi shnilými krabicemi, a řekl zamyšleně: "Poslyš, maličký, kdybychom se ještě jednou uviděli, něco jsem ti zůstal dlužný. Ale už se nikdy - rozuměl jsi? - nenech s nějakou svojí kurvou nachytat v bossově revíru. Sydney je veliké. Najdi si svoje vlastní hřiště. Ale bossovi se kliď z cesty."

A pak udělal něco, co ještě nikdy předtím neudělal. Vytáhl z kapsy peněženku, vylovil z ní dvě desetidolarovky a nacpal je Nikkovi do náprsní kapsičky.

"Sežeň si taxíka a dej si jednu na moje zdraví, maličký." Skoro něžně ho poplácal po hlavě a pak vstal. "Hodně štěstí, tygře." To byl největší kompliment, který ve svém slovníku měl.

Dlouho poté, co fordka odjela, se Nikko opět zvedl.

Motala se mu hlava a bylo mu na zvracení. Bolel ho snad každý sval v těle. Jazykem si přejel přes rozviklané zuby a narazil i na jednu mezeru, která tam předtím nebývala. Obličej měl lepkavý od krve, oko naběhlé, rty napuchlé jako dva balóny.

Už po prvním kroku se pod ním podlomila kolena. Potácel se a přidržoval se drsné zdi. Prsty ho při každém doteku bolely. Vyzvracel trochu žaludečních šťáv, sípavě nasál vzduch do pálících plic a omráčeně zavrtěl hlavou.

Svět se okamžitě kolem něho začal točit jako šílený.

Když se tento kolotoč konečně zastavil, udělal další nejistý krok. A pak další a ještě jeden.

Nezapomněl nic z toho, co se mu oné noci přihodilo, ale to vše bylo bezvýznamné proti naléhání, které mu v hlavě žhnulo jako oheň.

Počkej tu na mě, za pár minut jsem zpátky.

Ta slova se vypálila do jeho paměti naprosto nesmazatelně, ten příkaz a slib současně. Neměl na vybranou, než se jimi řídit.

A jako lumík, následující své biologické naprogramování, potácel se a klopýtal Nikko dál za svým cílem.

"Cos v té boudě hledala, Jill?" zeptal se ten muž. Měl tichý a skoro jemný hlas, nicméně Lilith neunikl ani výhružný podtón.

"Já nejsem Jill," odpověděla popuzeně a viděla, jak se mužovy panenky stáhly v maličké tečky. Jeho ruka bez varování vystřelila směrem k ní, ale než mohla zasáhnout její tvář, chytila ji Lilith za zápěstí a bez námahy ho zkroutila stranou.

Muž překvapeně hekl a teprve nyní Lilith vše došlo. Kdyby se mu už dřív podívala do očí, uviděla by tam klamnou

podobu zrzavé prostitutky, kterou na sebe vzala.

"Chci, abys mě viděl takovou, jaká skutečně jsem," řekla.

Mužovy oči neklidně zaplály. Chystal se něco říct, ale Lilith ho předběhla.

"Budeš mě bezpodmínečně poslouchat!" poručila mu. "Jak se jmenuješ?"

Jeho oči jakoby zesklovatěly. "Charlie," odpověděl poslušně, "Charles Manson."

Lilith se ušklíbla, ale ne tomu jménu, to jí nic neříkalo. "Dobrá, Charlie," řekla. Změřila si ho od hlavy až k patě, a to, co viděla, se jí líbilo.

Charles Manson byl vysoký přibližně metr devadesát, štíhlý, svalnatý, vytrénovaný. Hnědé vlasy měl nakrátko ostříhané, měl výrazné rysy obličeje a pravidelné, až neuvěřitelně bílé zuby. Jeho oděv byl bez nejmenší poskvrnky a šitý na míru, ruce štíhlé, prsty pečlivě ošetřované. Kolem úst, která mu pod vlivem Lilithiny hypnózy trochu povadla, měl tvrdý, nekompromisní výraz. Nebylo třeba žádných nadpřirozených schopností k poznání, že tento muž je zvyklý nabírat velkou lžící.

"Kde máš auto?" zeptala se Lilith.

Charlie ukázal kousek dolů podél ulice. Tam Lilith uviděla placaté vozidlo, maserati.

"Tak se projedeme," řekla, když si sedali do šálkovitě tvarovaných sedadel. "Muž jako ty má určitě i pěkný byt."

Sotvaže vyjeli, ucítila náhle kdesi v hlavě vzadu jakési slabé škubnutí, jakýsi tah, vyvolávající nepříjemné asociace. Obraz temné uličky, pocit ztracenosti, nejistoty a strachu.

Že by pocity nějakého jiného upíra? pomyslila si. Vlastně je nepravděpodobné, že by se nějaký upír takto cítil. Nebo myšlenky nějakého člověka se zvláštními schopnostmi?

Pocit stále slábl, až se nakonec ztratil úplně.

Charlieho příbytek byl feudální panský dům s obrovskou zahradou, skrývající se za živým plotem a zdmi s bezpečnostními kamerami. Nacházel se v bohaté vilové čtvrti.

Lilith byla spokojená. Dobrá operační základna. A z Charlieho udělá skvělého služebníka.

O něco později ležela na hedvábném prostěradle na obrovské posteli a sledovala nehybné tělo pasáka, které se znovu začínalo hýbat.

"Mám pro tebe práci, Charlie," řekla.

"Ano, paní," odpověděla služebná kreatura bez špetky vlastní vůle.

"Potřebuji, abys pro mě někoho našel. Vlastně je to dost pozoruhodné, že na mě nepočkal. Ale právě o to je pro mě zajímavější a vsadím se, že už brzy zase bude čekat na našem domluveném místě. Takže poslouchej..."

Ještě nikdy nebyla noc tak temná, tak tichá, tak bez pachů, tak... nahánějící strach.

Lilith to připadalo, jako by byla mrštěna do jiného světa. A v jistém smyslu tomu bylo skutečně tak.

Jenom to nebyl svět, co se změnilo, nýbrž ona sama.

Její jediný záchytný bod bylo to slabé škubání v hlavě, ukazující jí jako vzdálený oheň cestu..., než zhasl i ten.

Lilith zůstala zmateně stát, bezmocně se rozhlížela kolem.

Okolí tu už nebylo tak zcela bezútěšné jako předtím. Tu a tam dokonce zahlédla zář nějaké světelné reklamy, zaslechla rachot motoru auta či uviděla na křižovatkách lidské siluety.

Temný stín, který se vypotácel z vedlejší ulice, zaznamenala teprve, když už zaslechla chroptivé dýchání. Nedokázala rozeznat, je-li to muž nebo žena, ale jedno bylo jisté: ta postava byla víc mrtvá než živá.

Lilith zůstala bez hnutí přitisknutá ke stěně domu. Zdálo se, že stín se dal stejným směrem jako ona. Při jeho rychlosti by mu mohla v případě nutnosti utéci. Ale její ‚signální oheň' zhasl a ona nechtěla riskovat ztrátu orientace.

A kromě toho ta osoba byla byla zjevně nemocná, stará nebo opilá; každopádně jí sotva mohla být nebezpečná.

Lilith se odtrhla od zdi a šla dál, přešla na druhou stranu ulice a snažila se tiše našlapovat.

Když se s neznámým ocitla na stejné úrovni, poznala, že to je muž. Mladý muž, hubený, tmavovlasý a celý v černém. Světlo stačilo právě k tomu, aby mohla rozeznat, že je zraněný. Obličej měl naběhlý a zalitý krví, ale kráčel dál se zarytou umíněností.

Zřejmě byl přepaden nebo se dostal do nějaké rvačky.

Lilith pocítila bodnutí soucitu, pro ni zcela nový pocit.

Nic mi do toho není, pomyslela si. Sama svých problémů mám víc než dost, víc, než by tento ubožák mohl kdykoli mít.

A přesto ho nedokázala jednoduše ignorovat.

Muž klopýtl, upadl na koleno, ale zase se zvedl. Přitom náhodou pohlédl jejím směrem - a strnul.

"O-i-i...," vymáčkl ze sebe. "Doi-dy." Potácel se k ní.

Lilith před ním pomalu ustupovala, nežli pochopila, co se muž pokouší říci: "To jsi ty."

"Kdo jsi?" zeptala se nejistě. "Co po mně chceš?"

"Diggo," zachrčel muž. "Diggo Seraiddis. Debohl seb da tebe počgat..."

"Tys na mě čekal?" Lilithino tělo se napnulo. "Kdo ti řekl, že na mě máš čekat?"

Neznámý se zastavil asi na pět metrů od ní. Naklonil hlavu trochu na stranu. "Ty sssama",řekl. Jeho výslovnost se pomalu stávala srozumitelnější. Zakašlal a vyplivl něco tmavého. "Ale mělas na sobě jiné věci... A bylas... jinak..."

Najednou jako by se Lilith v hlavě prudce rozsvítilo. Ukázala směrem, kterým měla namířeno. "Tam vzadu?" zeptala se. "Viděl jsi mě tam? Mluvila jsem tam s tebou?"

Muž horlivě přikývl a vzápětí začal dávit. Chvíli trvalo, než se znovu sebral. "Sexshop," řekl. "Měl jsem čekat. Ale přišel nějaký chlap, vzal mě s sebou. Ptal se, zmlátil..."

"Jaký chlap? Co po tobě chtěl? Jak vypadal?"

Popis, který jí poskytl, jí prozradil, že to nemohl být Landru. Ani žádný jiný upír.

"A co jsem ti řekla?" vyptávala se dál. "Co jsem od tebe chtěla?"

"Mou krev," odpověděl a toužebně se na ni zadíval. "Chtěla jsi mou krev."

Lilith se otřásla. Nemohlo být pochyb, potkal její ‚sestru'.

"Kousla jsem tě?" zeptala se rychle.

"Ne." Tentokrát si zavrtění hlavou raději odpustil. Zvedl levou ruku. "Jen olízla, slízla jsi mi krev."

Nechápavě na něho hleděla. Žaludek se jí zvedal hnusem. Jenom pomyšlení na krev v ní probouzelo odpor. Ne na chuť krve, ale jen samotné pomyšlení, že někdo pije krev jiných lidí.

Jak asi musí být Beth v mé přítomnosti? otázala se sebe samé. Jak jen může snášet moji blízkost, blízkost krvežíznivce? To bych já nesnesla...

Beth!

Elisabeth MacKinseyová, reportérka Sydney Morning, Heraldu, její nejlepší přítelkyně a jediná důvěrnice, je v nebezpečí! Jestli se její druhé já tam u ní objeví...

Musí hned k ní, varovat ji!

Ne, rozhodla se vzápětí. Ve své současné situaci by pro svoji přítelkyni představovala jen zvýšené riziko. Pravděpodobně už na ni vypukl hon.. Nemohla by Beth ochránit, nanejvýš k ní dovést své pronásledovatele.

Ale musí jí dát vědět, zavolat jí, varovat. Hned.

Mladý muž stál i nadále bez jediného hnutí před ní. Jako naprogramovaný robot. Což v jistém smyslu taky byl.

"Niggo...," začala.

"Nikko," opravil ji s těžkým hlasem.

"Ano, ano, tak dobrá. Poslouchej pozorně. Říkal jsi mi při našem prvním setkání, kde bydlíš?"

"Ne, řekl jsem jenom svoje jméno. A potom jsem čekal."

"To je dobře. Pojedeme teď k tobě." Rozhlédla se kolem. O pár ulic dál vládl alespoň skrovný dopravní provoz. Tam snad bude možné sehnat taxíka.

"Ale nesmíme se už vracet poblíž místa, kde jsi na mě čekal," pokračovala. "Je to strašně důležité. Rozuměl jsi?"

"Ano," odpověděl Nikko stručně.

"Tak pojď, musíme si pospíšit." Chytila ho za ruku a pomáhala mu dál se belhat nocí.

Elisabeth MacKinseyová nebyla doma.

Ještě před několika dny by se vysmála každému, kdo by jí řekl, že v budoucnosti bude trávit noci v cizích mužských postelích.

Už od puberty se Beth cítila být přitahována výhradně ženami, ale to se před nedávnem prudce změnilo. Stejně jako veškerý její citový svět.

Lilith však nedávala nic znát. Její přítelkyně měla věřit, že také u ní následky magického moru zmizely. Jenom tak mohla zneužívat Lilithiny důvěry, vyzvídat a každou získanou informaci předávat svému spojenci, Landruovi.

Zatímco se Beth v nějakém bytě v Severním Sydney oddávala své rozkoši, v jejím vlastním bytě zvonil telefon. Po třetím zazvonění se zapnul záznamník.

"Beth?" ohlásil se ženský hlas, který by okamžitě poznala. "Tady Lilith. Jestli jsi tam, hned ten telefon zvedni. Je to důležité."

Hlas chvíli čekal a pak pokračoval: "Beth, stalo se něco strašného, teď ti to nemohu přesně vysvětlovat. Pro tvoji i pro svoji vlastní bezpečnost ti nemohu říci, kde teď jsem. Poslouchej, prosím tě, dobře. A tuto zprávu smaž hned, jak ji vyslechneš.

Když mě uvidíš, zeptej se mě, jak se jmenuji. A jenom, když se představím jako Lilith Lancasterová, můžeš mi důvěřovat. Pokud ne, pak se snaž co nejrychleji zmizet. Beth, já jsem teď dvakrát. Ale jen jedna Lilith je dál tvoje přítelkyně. Na tu druhou si dávej pozor. Nevím, co udělá, až tě uvidí, ale obávám se nejhoršího.

Nejraději bys měla co nejrychleji odejít z bytu. Raději se schovej někde jinde, kde tě nikdo nenajde, a nikomu nedávej svoji novou adresu! A pravidelně si přehrávej svůj záznamník. Dám ti vědět, jakmile nebezpečí pomine. Buď opatrná, Beth, a dávej na sebe pozor. Miluji tě."

Hlas zmlkl. Cvaknutí ukončilo hovor.

Po chvíli zazvonil telefon podruhé.

"Vezmi to, Beth," řekl temný mužský hlas. Volající se ani nenamáhal říci své jméno. Nečekal dlouho a pokračoval.

"Jakmile uslyšíš můj vzkaz, zůstaň doma. Když se u tebe objeví Lilith, zadrž ji. Jak to zařídíš, je tvoje věc, ale zadrž ji. Až přijde čas, budu to vědět a přijdu k tobě. Vůbec se nestarej, jak se bude chovat."

Ukončil hovor bez jakéhokoli dalšího slova.

Krátce nato zazvonil telefon potřetí. Ohlásil se stejný hlas jako poprvé.

Skoro stejný hlas.

"Beth, tady Lilith. Jsi doma?"

Krátké mlčení.

"Zřejmě ne. Poslouchej, zlato, až dostaneš tuto zprávu, zavolej mi na toto číslo." Hlas se na okamžik ztišil a zjevně mluvil s nějakým mužem. Potom nadiktoval číslo a pokračoval: "Nediv se, když se ohlásí někdo jiný. Vyřídí mi, že jsi volala. Mám pro tebe překvapení. Už se těším, jak se budeš tvářit, až ti ho ukážu. Brzy na shledanou, zlato."

Záznamník se vypnul. Po zbytek noci už zůstal telefon němý.

Lilith odložila sluchátko do vidlice a posadila se v Nikkově maličkém jednopokojovém bytě na postel. Slyšela, jak se Nikko v koupelně myje.

Snad se Beth bude řídit jejím varováním, snad nebyla .sestra' rychlejší.

Při tom pomyšlení se v ní všechno sevřelo. Beth pro ni byla víc než jen přítelkyně, v jistém smyslu sestra, a to víc než ta druhá Lilith. Dalo by se říci její .pokrevní sestra'. Pila její krev, když neměla žádnou jinou možnost, jak utišit svoji žízeň, a Beth se tomu dobrovolně podvolila.

Představa, že by se ta druhá Lilith mohla svými zuby zakousnout do krku její přítelkyně, ji děsila. Zoufale svěsila hlavu, a že pláče, poznala teprve, když ucítila prosakovat něco mokrého látkou na svých stehnech.

Nebránila se slzám, ponechala jim volný průchod. Takové tedy je být člověkem, slabým a bezmocným, otrokem vlastních citů. Ale současně to bylo taky tak jaksi... pěkné, cítit takhle hluboce. Jaké to asi je, cítit skutečnou radost, štěstí, něhu a lásku...?

Jakási ruka se jí něžně položila na rameno. Vzhlédla. Nikkův rozbitý obličej se jí rozpíjel před očima.. Nezřetelně viděla jeho rozbité rty, temné krevní podlitiny pod jeho kůží. Jedno oko měl docela naběhlé, druhé na ni zíralo se psí odevzdaností.

"Chceš teď moji krev?" zeptal se tiše.

Lilith zamrazilo a zavrtěla hlavou. "Ne," odmítla důrazně a současně si všimla jeho zklamání. "Ještě ne," dodala rychle.

"Ty jsi... úplně jiná," řekl Nikko. "Předtím jsi byla silná, teď jsi slabá."

Ani nevíš, jak moc máš pravdu, pomyslila si a náhle pocítila, jak v ní narůstá strach. Nesmí ji opustit, nesmí se vydat hledat její ,sestru'! Byl vše, co v tuto chvíli měla.

"Drž mě pevně," požádala ho bez jakékoli vypočítavosti a otřela si z očí slzy.

Zaváhal, nejistě se na ni zadíval, pak ale před ní poklekl a oběma rukama ji objal. Jemně a opatrně.

Lilith cítila jeho teplo, bušení jeho srdce na své hrudi. Tiskla se k němu jako tonoucí. Jeho ruce, konejšivě ji hladící po zádech, cítila na těle jako balzám.

Po chvíli opětovala jeho dotyky, nejprve jen opatrně a váhavě, pak naléhavěji a bouřlivěji. Převrátila se naznak na úzkou postel a ucítila na sobě jeho tíhu jako chránící přikrývku. Její prsty ho hladily po vlasech, po šíji, klouzaly přes jeho ramena a jakoby samy od sebe nalezly knoflíčky jeho košile a začaly je rozepínat. Pomalu a beze spěchu.

Kousek za kouskem si svlékali své šatstvo a nevšímavě ho odhazovali na podlahu. Jeho kůže byla teplá a hladká, jeho prsty něžné a nevtíravé, a přece vyzývavé, jako by pokaždé bezpečně nalezly to správné místečko a setrvaly tam, kde bylo třeba.

Lilith se přizpůsobila jeho rytmu, nechala se jím vést, ležela na zádech a pak, když zaváhal, převzala iniciativu a sama určovala tempo, dokud si znovu nevyměnili úlohy, až nakonec dosáhli úplného souladu, kdy každý jako by předvídal přání toho druhého, kdy splynuli v jediný celek a ztratili se v sobě, aniž by se vzdali sebe sama.

Bylo to jiné, úplně jiné než všechno, co až dosud zažila. Bylo to něžné a smyslné a současně divoké a uvolněné, dávání i přijímání, otázka i odpověď.

Když oba současně dosáhli vyvrcholení, křičeli rozkoší, v jediném nekonečném okamžiku se otáčeli ve vesmíru, který tvořili jen oni dva, který byl jeden jediný harmonický akord, jenž jako by měl vibrovat věčně a jen pomaličku a téměř s lítostí doznával.

Ještě dlouho se chvěl, když vedle sebe tiše leželi a hleděli na sebe. Lilith hleděla Nikkovi do obličeje, který jako by ve tmě zářil, a viděla každou jednotlivost jeho poničené tváře. Cítila mírné teplo, pronikající každou částečkou jejího těla a naplňující ji spokojeností a vděčností. Něžností... a ještě větší touhou.

A absolutně jistě věděla, že také Nikko cítí totéž. Dýchali synchronně, srdce jim bušila ve stejném rytmu. Jejich těla se ve stejné chvíli opět začala pohybovat, jejich ruce se sešly a zkřížily, opět se rozpletly a vydaly se na nové putování po těle toho druhého.

Této noci Lilith prožila, co skutečně znamená být člověkem.

Krátce před rozbřeskem k sobě Landru zavolal Heraka.

"Mám pro tebe úkol," oznámil mu bez jakéhokoli úvodu. "Ať se pár tvých lidí vypraví do domu, ve kterém bydlí Elisabeth MacKinseyová, budou tam pro mě špehovat a hned mi dají vědět, kdyby se tam objevila Lilith Edenová,"

"Máme ji pro tebe chytit?" zeptal se Herak.

"Měl bys lépe poslouchat," odpověděl Landru. "Říkal jsem, že mi mají dát vědět."

Neuniklo mu, jak sebou Herak při jeho napomenutí sotva znatelně trhl, ale upírova dotčenost mu byla srdečně lhostejná. Měl na práci důležitější věci, než si dělat starosti s ješitností nového náčelníka sydneyského upírského klanu.

"A jak to máme provést?" zeptal se Herak.

Landru pohrdlivě ohrnul ret. "To ponechám na tvé nápaditosti," řekl. "Důležité je, abych byl hned informován, jak se tam ten spratek objeví."

"Jsi si jistý, že se tam objeví?" zeptal se Herak opatrně.

"Absolutně jistý." Landru se zašklebil ještě víc. "Objeví se tam. Na to se spolehni."

Hank nepatřil zrovna mezi ranní ptáčata, v jeho branži nebylo ani divu, a každý z okruhu jeho známých to věděl. Proto mu bylo hned jasné, že pokud ho někdo telefonem tahá z postele už o půl osmé ráno, musí jít jedině o obchodní záležitost.

"Ano?" zívnul do sluchátka.

"Hanku, tady Charlie," ozvalo se ze sluchátka. "Musíš pro mě něco zařídit."

"To je jasný, bossi," odpověděl. "Co?"

"Toho týpka, kterého jsi mi včera dovlekl, chci. Živého, neporušeného."

Hank si přidržel sluchátko u ucha ramenem a vydatně se poškrábal v podpaždí.

"Bossi, a kde ho mám najít?" zeptal se. "Nevím, kde bydlí."

"To ani nemusíš," vysvětlil mu Charlie. "Bude kroužit přesně tam, kde jsi ho včera našel. Před Barneyho boudou."

Na Hankově čele vyvstala strmá rýha. Tady něco nesedí. Boss ho nenazval idiotem, a přitom by se tento... jak se vlastně jmenuje? - Nikko, jo, Nikko měl i po jeho důkladném zpracování druhý den ráno objevit na tom samém místě? Na druhou stranu, ten chlápek byl jakýsi divný...

"Ano, bossi," řekl. "Mám ho dopravit do kanceláře?"

"Ne, dovez ho přímo ke mně."

Vráska na Hankově čele se ještě prohloubila. Normálně si boss ‚práci' domů nikdy nebral. Ale nebylo radno se ho ptát na důvody.

"Ještě něco, bossi?"

"Ano, buď opatrný. V kině té Barneyho boudy odkrouhli nějakého šmejda. Zřejmě se to tam bude hemžit poldama. Je možný, že budou mít popis toho maličkýho. A kdyby dělal potíže, řekni mu, že ho dovezeš k jeho přítelkyni. Čeká na něho."

"Jasně, bossi," potvrdil Hank a dál držel sluchátko.

Charlie zavěsil.

Tady jednoznačně něco pořádně smrdí, myslel si Hank, zatímco se oblékal a ve spěchu se umýval. Boss mluvil velice divně. Tak nějak malátně.

Hank pokrčil rameny a zapudil tu myšlenku. Přemýšlet není jeho džob. Překlopil do sebe půl litru mléka, vsunul si do úst proužek skořicové žvýkačky a vyšel z bytu.

"Brýtro, šéfe," pozdravila Elisabeth MacKinseyová v dobré náladě.

Moe Marxx, šéfredaktor Sydney Morning Heraldu, na ni zíral jako sova. Vypadal, jako by měl žaludeční vřed, ale byl to klamný dojem. Ve skutečnosti jich měl na půl tuctu a tvrdě pracoval na tom, aby to brzy dotáhl do tuctu.

"Kde, u všech čertů, vězíte?" zavrčel. "Od rána se vás pokouším dovolat."

"Nebyla jsem doma," odpověděla Beth se zářivým úsměvem a posadila se na kraj psacího stolu. "Pak už bylo velice pozdě, a mně se nechtělo domů. Je mi líto."

Moe se na své židli odsunul o půl metru dál od ní. Teď by už jen chybělo, aby se k němu naklonila a políbila ho. Této ‚nové' Beth by to bylo docela podobné.

To ta stará Macbeth, jak se jí říkalo v okruhu kolegů, mu byla milejší. Pořád naježená, najedovaná, vždycky s nějakou kousavou poznámkou na rtech. Co se to s ní jen mohlo stát?

"No dobrá," zamumlal, "do vašeho soukromého života mi nic není. Ale teď pro vás mám práci. Zajedete do čtvrti červených luceren v přístavu." Přisunul jí přes stůl lísteček s adresou. "Minulou noc tam došlo k dvojnásobné vraždě."

"Něco neobvyklého?" zeptala se Beth. "Něco pitoreskního?"

"Vypadá to tak," odpověděl Moe nabručeně. "To můžete zjistit sama. Jeďte tam. Fotky z místa činu už mám a Seymor odjel do přístavu. Kromě toho jsou už mrtvoly dávno odvezené. Takže trošku začenichejte kolem a doneste mi čtyřicet řádek. Nebo šedesát, pokud to bude skutečně dobrá story."

"Cokoli si budete přát, šéfe." Reportérka po něm vrhla poslední úsměv a vyšla z kanceláře.

Moe Marxx za ní zamračeně hleděl a pak sebou prudce trhl, když ucítil bolestivé píchnutí v žaludku. Z dobré nálady se mu dělalo špatně, zvláště z dobré nálady druhých.

Ale nemohl proti tomu nic dělat.

Sáhl po telefonu a vytočil interní číslo.

"Millere," zařval do sluchátka tak hlasitě, že vlastně ani nebylo telefonu zapotřebí. "Jak dlouho ještě budu čekat na ten zatracený článek?"

Když Elisabeth MacKinseyová dorazila na místo činu, byly Už sanitka, policejní hlídka i skupina zajištění stop dávno pryč. Jen dva mladí policisté v civilu se znuděně potloukali kolem a čekali, že se snad ještě přihlásí pár svědků.

Mladšího z nich Beth trochu znala a překvapila ho svým nebývalým šarmem. Tak z něho dostala pár informací navíc, které by jí normálně neprozradil.

A ty informace stály za to.

Dvě mrtvoly se zlomeným vazem a rozervanou krční tepnou. Přesto bylo na místě činu jen velmi málo krve. Jako by byli snad oba chudokrevní. Beth by se mohla vsadit, že tento údaj je ještě příliš mírný. Znala tyto příznaky, ale to jí nebylo nic platné, stěží by totiž mohla napsat, že ti muži se stali oběťmi upíra.

První čin neměl ani jednoho svědka, v druhém případě už několik svědků bylo, alespoň nepřímých. Podle jejich výpovědí byl ten muž v kině sexshopu zabit ženou, jejíž popis se přesně hodil na prostitutku jménem Jill Connersová. Jenže ke vší smůle měla tato žena naprosto neprůstřelné alibi. Krátce před vraždou ji několik svědků vidělo nastupovat k nějakému zákazníkovi do auta, odjíždět a vrátila se taxíkem teprve půl hodiny po činu. Všichni svatosvatě přísahali, že vůbec do sexshopu nevstoupila.

Na druhou stranu však byla zase jinými svědky ve stejnou dobu viděna v krámě. A pak tam byla ještě nějaká jiná žena, která byla úplně stejně oblečená. Několik svědků ji vidělo vstupovat do té boudy, nikoli však už vycházet. A taky její popis se podařilo Beth vyzvědět.

A ten se přesně hodil na Lilith!

Celou záležitost ještě víc zamotával svou výpovědí Barney Garfunkel, vedoucí podniku. Ten jako jediný viděl onu černovlasou ženu - Lilith? - vstoupit do obchodu a potom zase odcházet. Beth se podařilo si s ním promluvit, a co se dozvěděla, ještě posílilo její podezření.

Lilith byla zde!

Všechny ostatní musela zhypnotizovat, až na Barneyho, který se zřejmě ukázal být imunním.

Ale Lilith nikdy lidi nezabíjela. To by pak...

Beth zamrazilo. Už jednou zažila, jak Lilith ztratila sebekontrolu a proměnila se v běsnící bestii. Naštěstí tenkrát sama učinila opatření uzavřela se v magickém kruhu, nakresleném krví, který nemohla překročit.

Kde asi vězí teď?

Reportérka se rychle rozběhla ke svému autu a mobilním telefonem zavolala domů. Lilith tam nebyla, ale na záznamníku bylo několik vzkazů. Jeden od Landrua - když ho uslyšela, polilo ji horko - a dva od Lilith. Dvě sdělení naprosto odlišná, jak obsahem, tak i tónem řeči.

Je snad Lilith blázen, schizofrenička? To se dá snadno představit. Kdo by se nezbláznil, kdyby byl takovou obojetnou bytostí, napůl upírem a napůl člověkem?

Elisabeth MacKinseyová si otřela z čela pot. Landru chce, aby čekala doma, a ona se prostě musí řídit jeho přáním. Ale než se vrátí domů, musí ještě podniknout pár bezpečnostních opatření.

Modlila se, aby to stačilo.

Nikko Seretis se probudil s pocitem hlubokého klidu.

Opatrně, aby Lilith nevzbudil, vytáhl zpod ní paži a slezl ze své úzké postele.

Lilith vypadala nádherně. Její husté černé vlasy se jí rozlévaly kolem obličeje jako vlna, když dorazí na pláž. Přikrývka nezakrývala horní část jejích ňader a vytvarovala se podle obrysů jejího štíhlého těla. Ležela na zádech a tvář měla obrácenou směrem k němu. Její výraz byl pokojný a uvolněný, její rty jako by se ve spánku usmívaly. Temné řasy na víčkách byly neskutečně dlouhé a na konci prohnuté. Byla vším, co si může muž přát.

Nikko pocítil touhu pokleknout před ní a modlit se k ní jako před oltářem. Natáhl po , ní ruce... a znovu je stáhl zpět.

Nesmí se jí dotknout, aby ji nevzbudil, nesmí zničit ten pokojný obraz.

Přikrývka se sotva zřetelně zdvíhala jejím pravidelným oddechováním. Připadala mu tak křehká, tak potřebující ochranu, tak zranitelná.

Zranitelná...?

Prsty si přejel po obličeji a trhl sebou. Vlastní tvář mu připadala tak beztvará, jako nějaká groteskní maska.

Náhle se mu se vší silou vrátily vzpomínky na poslední noc. Milostné hry s Lilith byly nádherné, dokonalé, perfektní. Žádné předstírání, žádný pokus imponovat, žádný odstup, žádné taktizování.

Přirozené a spontánní. Tak, jak to má být.

Ale předtím bylo něco jiného. Ten obrovský chlap, který ho zmlátil v temné tovární čtvrti, předtím ta kancelář, obložená dřevem, nějaký jiný muž v obleku na míru, s opáleným obličejem a sněhobílými zuby. A ještě předtím...

Ona. Lilith v lacině provokujícím oblečení před sexshopem. Nestoudná, animální, hypnotická, mocná.

Počkej tu na mě... Chci tvoji krev... Počkej tu na mě... Počkej...

Nikko ji hladil pohledem po těle. Srdce se mu sevřelo.

To nebyla ona!

Miloval ji s vroucností, která mu vháněla slzy do očí, chtěl ji ochraňovat, bránit před chladem i vším nebezpečím nepřátelského světa...

Ale nebyla to ona!

To nebyla ta žena, která ho očarovala, která mu uloupila duši. Dala mu svůj temný slib. Silná žena. Mocná žena.

Najednou mu byla zima. Jeho rozum zahalily jako nějaká vlhká mrazivá mlha mrákoty.

Nikko pomalu a skoro proti své vůli ustoupil od lůžka, přešel na druhou stranu pokoje a otevřel nevelkou skříň. Vytáhl malou zdobenou krabičku, ovinutou černým sametem a nadzvedl víčko. Vyndal kyvadélko.

Stříbrný řetízek s přívěskem z černého obsidiánu.

Odnesl si ho do kuchyňského koutu své garsonky a posadil se k malému kuchyňskému stolu.

Lilith klidně a uvolněně oddechovala na jeho posteli.

Nedělej to! šeptal mu její hlas v hlavě.

Nikko uchopil stříbrný řetízek prostředníkem a palcem levé ruky a zvedl ho nahoru. Černý obsidián se mu kýval přímo před očima.

Sem a tam.

Rozhoupal se jako by vlastní silou.

Nikko oběma očima sledoval pohyb. Kámen byl hladký a lesklý, temně, černě se třpytil. Přitahoval pohled, aniž by ho vsával.

Obrysy předmětů za lesklou, kývající se černí, náhle byly ostřejší, zazářily ve světle bez stínu a nabyly aury, v níž se vzápětí jejich tvary počaly ztrácet. Stěny se přiblížily.

Nedělej to! šeptal Lilithin hlas.

Nikko jako by se díval přes vrstvičku vody, vlnící se pod každým pohybem kyvadélka.

Jeho pokoj se proměnil v úzkou chodbu, jejíž druhý konec se ztrácel ve tmě, ve kterou se rozpustilo kyvadlo.

Dveře po Nikkově pravici byly sněhobílé. Zdálo se mu, že za nimi slyší hlasy svých rodičů a přátel, ale ignoroval jé.

Dveře po jeho levici byly béžové, další dveře vpravo světle šedé, vlevo světle červené, vpravo šedočervené,, vlevo tmavě červené...

Chodba nebyla nikdy stejná, ale ještě nikdy neviděl Nikko tolik různých dveří. Zvedl se - aniž by si uvědomil, že dosud seděl - a šel chodbou. Světlo sláblo, barvy na dveřích byly stále temnější.

Vrať se.

Hlas byl bez duše, bez těla, chladný. Lhostejný, ale jasný. Vycházel ze všech stran současně, jako by se rodil přímo v něm.

Vrať se.

Nikko šel dál.

Světlo bylo stále kalnější a hustější, až se na konci chodby měnilo takřka v tekoucí asfalt.

Před černými dveřmi.

Před smolně černými dveřmi, které byly pootevřené...

... pootevřené...

...pootevřené...

Nikko!

Jiný hlas, natolik všudepřítomný, že mu takřka roztřásl všechny kosti v těle.

Nikko!

Ještě nikdy ty poslední dveře neotevřel, třebaže už před nimi mnohokrát stál, ale v poslední chvíli pokaždé zaváhal učinit rozhodující krok.

Ale ještě nikdy nebyly pootevřené.

Nikko!

Znal ten hlas. Byl to hlas jeho snu, jeho touhy, jeho matky, hlas Lilith...

Dveře byly přímo před ním. Žádná klika, žádný knoflík, jen černá hmota, která se trošičku rozvírala...

Nikko položil ruku na hranu dveří a zatáhl.

Před ním se nacházela černá místnost bez konce, bez hranic. Nebyla jen naprosto beze světla, byla beze všeho. Nebylo tu ani vpravo.ani vlevo, ani nahoře, ani dole, ani vepředu, ani vzadu. Ani světlo, ani tma, ani teplo, ani chlad, ani zvuk, ani ticho.

Nic. Čiré nic.

Nic, nasávající do sebe každou jiskřičku rozumu, každou špetičku života. Ale neničilo to, nýbrž uchovávalo, konzervovalo v plášti nicoty.

A uprostřed této nekonečné nicoty se vznášela postel z černého sametu, nadpozemsky zářící, potažená krvavě svítícím hedvábným prostěradlem a se zářivě bílým polštářem, na kterém spočívala Lilithina tvář.

Její tělo byla fantastická změť hadích těl a chaluh, zmítajících se v mořském proudu.

Nikko, řekla. Patříš mně! Podvodnice mi tě chtěla ukrást, ale ty patříš mně!

Ano, paní, chtěl odpovědět Nikko, ale vtom vyrostlo cosi za ním.

Temné a hrozivé, nedotknutelné a netělesné, černější než okolní nicota, chladnější než smrt.

Nikko sebou trhl. Viděl nehybnou tvář své paní, na kterou dopadal stín, cítil zlo a hrůzu, která vyplnila dokonce i tuto prázdnotu.

Rukou nahmatal rám dveří. Vsunul se zpět do světla, oběma rukama se vzepřel proti dveřím.

Pomalu a vzdorovitě, jako by se protláčely hustým sirupem, se zavřely.

Ale ne docela. Škvíra zůstala a touto škvírou pronikal hlas jako volání sirén.

Nikko!

Nikko...

Stěny před ním couvaly, světlo se chvělo a vlnilo. Nikko se potácel, oběma rukama hledal oporu. Pak nahmatal jakýsi tvrdý, hranatý předmět a pevně se jej chytil.

Před ním ležel na špinavé desce stolu stříbrný řetízek s obsidiánem. Rukama svíral hranu stolu. Čelo měl zalité ledovým potem.

Lilith spala v jeho posteli. Ranní světlo pronikalo oknem. Staromódní mechanický budík odtikával vteřiny tohoto světa.

Přijdu, pomyslel si Nikko. Ne, že bych tě chtěl. Ale abych se zbavil svého slibu, abych se vykoupil. Abych tě přemohl.

Zvedl se jako stařec, uložil kyvadélko na jeho místo, krátce znehybněl, pak obrátil kříž, který visel vzhůru nohama nad

temným oltářem a tiše se oblékl.

Lilith ležela tiše a pokojně v jeho posteli. Dlouho ji pozoroval, pak se lehounce konečky prstů dotkl jejího čela a vyšel z bytu, aniž by se ještě otočil.

Hank poznal policajta na sto metrů, a ti dva mladí týpci v civilu, postávající před Barneyho boudou, byli naprosto jednoznačně poldové. Oproti tomu ta mladá žena, která s nimi mluvila, byla civilistka. Ale taky ji dokázal instinktivně zařadit.

Reportérka.

Nenáviděl novináře. Dělají jen problémy, pořád strkají nos do věcí, po kterých jim nic není a na našince se dívají jako na zločince.

A přitom on nedělá nic než svůj džob, prostě plní úkoly, které mu dává jeho boss. Rychle, důkladně a spolehlivě. To je vše.

Reportérka právě zmizela v Barneyho obchodě, když tu zahlédl ve zpětném zrcátku svého auta postavu. Opravdu to byl Nikko! K neuvěření. Boss se tedy nemýlil.

Hank nastartoval, otočil svoji fordku, co to jen šlo nejrychleji, aniž by vzbudil pozornost, a rozjel se nahoru ulicí, až se nakonec ocitl na stejné úrovni s mladíkem. Stáhl boční okénko.

Pane bože, ten chlap vypadal děsně!

"Hej, tygře!" zavolal na něho. "Už na tebe čekám!"

Ten maličký se na něho podíval a zděšeně sebou trhl.

"Neboj, tygře," řekl Hank rychle. "Nechci ti nic udělat. Právě naopak, chci ti pomoct. Pořád ještě hledáš tu svoji přítelkyni?"

Nikko se zastavil. Vypadal, jako by ze všeho nejraději hned utekl, ale nemohl se rozhodnout.

"Ano," odpověděl. "Ale ona není...," zaváhal, "...moje přítelkyně."

Hank pokrčil rameny. "Jak myslíš. Každopádně ti mám vyřídit, že na tebe čeká. Mám tě k ní dovézt. Pojď, nastup si."

Vlastně ve skutečnosti ani nečekal, že ten maličký půjde sám a dobrovolně, ale on se opravdu připloužil až k autu, otevřel dvířka na straně spolujezdce a nasedl do auta.

To musí být opravdu zázračná holka, pomyslel si Hank a rozjel se. Opravdový zlatý důl, když dokáže muže přimět k tomu, aby jí tak zobal z ruky. Boss měl zase jednou opravdu dobrý čich. Na výstavní klisničku své stáje.

Během celé jízdy Nikko mlčel a jen strnule zíral před sebe. Hank se pokusil přimět ho k řeči, ale brzy to vzdal. Příliš dobře věděl, že tenhle mladík, když nechce mluvit, tak nebude.

Divný týpek.

Boss nebyl doma, ta holka taky ne. Sam, mlčenlivý komorník se sněhobílými vlasy, je oba odvedl do biliárového pokoje a vyřídil Hankovi, že zde má počkat na Charlieho, který si ještě musí něco zařídit.

Hank rozestavil na stůl koule a vzal do ruky jedno tágo.

"Co kdybychom si dali partičku, ať zabijeme čas?" zeptal se. "Dám ti dvě koule náskok."

Zašilhal po Nikkovi, který vypadal stále jako duchem nepřítomný, zadumaný. "No dobře, tři koule," řekl.

Elisabeth MacKinseyová nervózně přecházela ve svém poloprázdném bytě sem a tam. Bylo to už skoro půl hodiny, co zavolala na číslo, které jí Lilith nechala na záznamníku.

Poloviční upírka jí slíbila, že hned vyrazí k ní.

Beth doufala, že její přípravy budou dostatečné. Snad jich nebude ani zapotřebí, snad bude Landru sám dost rychlý a vyřídí to s Lilith sám.

A navzdory svému strachu cítila bodnutí žárlivosti při pomyšlení na to, co bude Landru "vyřizovat" s Lilith - ať už to bude vypadat jakkoli.

Aby se trochu rozptýlila, napsala mezitím do notebooku článek o té dvojité vraždě ve čtvrti červených luceren. Byla to sice mizerná práce, ale přesto ji odfaxovala do Sydney Morning Heraldu spolu s krátkým sdělením, že několik dalších hodin nebude k dosažení, protože si musí ještě prověřit pár údajů.

Tak bude mít Moe Marxxe alespoň na chvíli z krku.

Právě byla hotova s odesláním dat a ukončila spojení, když uslyšela v zámku tichý zvuk klíče.

Lilith! Nikdo jiný neměl druhé klíče od jejího bytu.

Beth se zhluboka nadechla, pak se sebrala a pomalu se obrátila.

"Vítejte... slečno Edenová," řekla.

Jen když se představím jako Lilith Lancasterová, můžeš mi věřit.

Lilith se ušklíbla. To nebyl skutečný úsměv, to bylo skrývané vycenění zubů. "Proč tak obřadně, zlato?" zeptala se. "Lilith by přece bohatě stačilo."

Byla to bezpochyby ona... a přece ne. Beth by nedokázala říct, co se stalo s její přítelkyní, ale v podstatě ani nepotřebovala varování té druhé Lilith, aby byla nedůvěřivá. Ta mladá žena - tahleta před ní - přímo vyzařovala tělesně citelné nebezpečí.

Beth instinktivně ustoupila krok nazpět. Rukou vklouzla do kapsy a sevřela jakýsi předmět.

"Copak je s tebou, zlato?" vyptávala se Lilith s falešnou starostlivostí. "Vždyť jsi bledá jako stěna. Viděla jsi ducha?"

"Já...," zachraptěla Beth. Odkašlala si. "Asi jsem si pokazila žaludek, nebo jsem chytila nějakou letní chřipku."

Pokusila se o úsměv, ale moc se jí nepodařil. "Co to bylo za překvapení, o kterém jsi mluvila?"

Lilith naklonila hlavu trochu stranou a číhavě se na reportérku zadívala. V jejích zelených očích se blýskaly chtivost a zloba. A taky trocha nedůvěry. "Co to tu tak odporně smrdí?" zeptala se. Ohrnula nos. "Co je to za smrad?"

"Nic necítím," odpověděla Beth, třebaže přesně věděla, co Lilith myslí. "Jsi v pořádku, Lilith? Vypadáš tak... nějak jinak."

Škleb té druhé se ještě rozšířil. Beth uviděla dlouhé špičáky, ostré jako jehly, a hned jí bylo jasné, co to znamená. Lilith mála žízeň, žízeň po krvi.

Po její krvi!

"Ještě nikdy se mi nedařilo lépe," řekla Lilith tiše. "Ale máš pravdu, změnila jsem se. A ty se taky změníš!"

Předehra byla u konce, Lilith konečně odhodila masku.

Beth vytrhla z kapsy stříbrný křížek, sevřela ho v rozechvělých rukou a držela daleko od sebe. "Drž se ode mě!" zařvala.

Lilithina tvář se docela změnila, stáhla se v odpornou dravčí tlamu. Ucukla zpět.

"Dej to pryč!" vyprskla a předloktím si zakryla oči. "Dej to pryč!"

Beth udělala krok vpřed, současně ale měla pocit, jako by měla kolena z gumy. Lilith ucouvla. Beth postoupila ještě dál.

"Co... co to děláš?" zasténala Lilith. "Beth, vždyť jsme přece přítelkyně... Proč mi to děláš?"

"Ty nejsi moje přítelkyně," vymáčkla Beth ze sebe. "Ty nejsi Lilith, kterou znám." Hnala stvůru před sebou a dirigovala ji do koupelny.

"Ale... má drahá...," kňučela Lilith. "Mýlíš se, to všechno je nedorozumění..."

Její hlas zněl až dojemně lítostivě, ale Beth prostě neslyšela. Čekala jenom, až se bude Lilith zády dotýkat pootevřených dveří od koupelny, a pak se vrhla dopředu.

Lilith se vrhla zpět, rozrazila dveře docela a pozpátku vklopýtala do koupelny. Beth chytila kliku a zabouchla dveře tak prudce, až se zatřásly v rámu. Pak bleskurychle otočila klíčem dvakrát v zámku.

Z koupelny se ozýval strašlivý řev. To bezpochyby Lilith objevila kříž na vnitřní straně dveří a další, visící před malým okénkem. A pach svěcené vody, kterou Beth ještě navíc dveře i okno postříkala, ji skoro připravil o rozum.

Reportérka se zapotácela, ruce si přitiskla na žaludek a pocítila dávivé nutkání. Modlila se, aby její improvizovaná past vydržela dostatečně dlouho, než se objeví Landru.

Lilith řádila jak posedlá, vyrážela ze sebe odporné nadávky a pusté hrozby, srdceryvně žebrala a pak zase jedním dechem slibovala Beth ta nejstrašnější muka a peklo na zemi, pokud ji hned nevysvobodí.

Stačí, když zavře oči, a bude mít od křížů pokoj, pomyslela si Beth zoufale. Svěcená voda ji taky nezastaví navždy. Jakmile se jen zpoloviny uklidní a bude schopna jasněji přemýšlet, rozbije okno a jako netopýr uletí...

Vtom někdo zazvonil.

Beth se obrátila, běžela k hlavním dveřím, divže je nevytrhla z pantů, a stanula tváří v tvář Landruovi.

Lilith měla sen.

Ležela se zavřenýma očima v parku na trávníku, slyšela cvrlikat ptáky a cítila na kůži sluneční paprsky.

Teplé a příjemné, jako ruka milence.

Vzduch voněl čerstvě posekanou trávou a rozkvetlými květinami. Včely teskně bzučely od jednoho květu k druhému. Z dálky doléhal dětský smích. Někde poblíž si pro sebe mumlal potůček.

Náhle Lilith ucítila na tváři chladný závan. Otevřela oči a uviděla, jak slunce zastřel mrak. Světlo potemnělo, vzduch se ochladil.

Něco není v pořádku, pomyslela si, ale nepřišla na to, co. Zírala na ten mrak a doufala, že potáhne dál a odkryje slunce.

"Jsem tak ráda, že jsi přišel!" vyhrkla Beth. "Už jsem.."

Landru ji jediným pohybem ruky umlčel. Nemusel se ani ptát, jestli je Lilith tady. Mohl ji slyšet běsnit v koupelně a taky ji mohl cítit.

"Jak jsi ji dostala?" zeptal se.

"Pověsila jsem na okno a na dveře v koupelně kříže a pokropila jsem to svěcenou vodou," vysvětlovala Beth. "Ona je teď tam uvnitř." Strach z ní rázem spadl jako obnošený plášť. Landru přišel. Ten se s Lilith srovná. Není nic, co by nemohl udělat.

Toužebně se na něho zadívala.

Opětoval její pohled. Kolem úst se mu objevil náznak úsměvu. "Jsi velice unavená," řekl.

"Ne, jsem...," začala Beth a mohutně zívla.

"Lehni si do postele," poručil jí Landru. "Budeš pěkně hluboce spát."

Beth poslušně přikývla, obrátila se a odpotácela se do ložnice.

Landru jí dál nevěnoval pozornost. Došel ke dveřím do koupelny a zastavil se u nich. Zápach svěcené vody byl příšerný.

Hluk, který Lilith působila, prudce ustal.

"Pustím tě ven," oznámil jí Landru, otočil klíčem a rozrazil dveře.

"Ty!" řekla Lilith. Třásla se po celém těle a zírala na něho vytřeštěnýma očima. Potom jako blesk vyletěla ven z otevřených dveří.

"Kde je?" prskala.

"Zapomeň na ni," odpověděl Landru. "Spí. Je naprosto nedůležitá."

"Zabiju ji!"

Landru zavrtěl hlavou. "Ještě ne. Můžeme ji potřebovat. Je dobrý nástroj." Avšak nic Lilith neřekl o tom, že Beth už dávno stojí na jeho straně. V tuto chvíli to bylo bezvýznamné. Lilith to tak jako tak brzy zjistí sama.

Jeho oči, planoucí černými plameny, se pohroužily do jejích. "Jediné, o co teď jde, jsme my dva," řekl tiše. "Ty a já."

Jeho pohled ji elektrizoval. Měl pravdu. Jen on byl důležitý.

Lilith ho zbožňovala od chvíle, kdy ho poprvé uviděla. Třebaže byli nepřátelé, třebaže ho nenáviděla, vždycky ji vzrušoval. Jeho divokost, jeho vášnivost, jeho síla.

"Kde?" zeptala se chraplavě.

Ukázal do obývacího pokoje a šel napřed. Lilith ho následovala jako v tranzu.

Chvíli proti sobě stáli beze slova a sváděli němý souboj pohledů, jenž však neměl vítěze. Pak si Landru serval oblečení z těla.

Lilith se nepotřebovala svlékat. Symbiont se z ní sám od sebe stáhl, uchýlil se mezi lopatky, kde vytvořil nepatrný uzlík, jako by se chtěl před Landruem schovat.

Vrhli se na sebe, avšak ne jako milenci, nýbrž jako úhlavní nepřátelé. Jejich vzrušení jim nedávalo žádný prostor pro nějakou milostnou předehru, pro něžnosti či ohleduplnost. Landru do ní pronikl takřka okamžitě. Svírala jeho bedra nohama a se zvířecí divokostí opětovala nárazy jeho kyčlí, objímala jej a drápy vyrývala do kůže jeho zad krvavé škrábance.

Landruovy ruce týraly Lilithino tělo stejně jako jeho obrovský úd její klín. Jeho obličej nabyl vlčích rysů, z vystouplých čelistí s vyceněnými zuby mu kapaly sliny.

Prskali a řvali jako dvě zraněná zvířata, zatímco se jejich těla škubavě zmítala na koberci, zatímco oba směřovali až k příliš rychlému vyvrcholení, což je zbavovalo posledních zbytků rozumu. Když ho společně dosáhli, bylo to jako černá exploze zvrácené smyslnosti, která s konečnou platností strhla tenoučkou hranici mezi rozkoší a utrpením a která v nich vyvolala šílený stav opojení z nenávisti, neutišitelné žádosti a nevýslovného chtíče, což vše se rázem ztratilo v propastné nicotě, jíž měli namísto duší.

Vyčerpání, následující po vyvrcholení, jim nepřineslo ani klid, ani mír. Jen dočasnou úlevu a otupující prázdnotu.

Lilith cítila, jak se v ní znovu vzpíná chtivost, hned jakmile odtrhla své poničené tělo od Landruova.

Ten beze slova vstal a začal se oblékat. S ohníčky v očích sledovala každý jeho pohyb.

"Budu muset na pár dní odcestovat, "řekl Landru konečně. "Mezitím bych chtěl, abys našla tu svoji ‚sestru' á dovedla ji do Salem Enterprises. Mám pocit, že tu firmu dobře znáš."

"Proč?" zeptala se Lilith.

"Protože si ji chci podat," vysvětloval Landru. "Protože jí chci ukázat, co znamená stavět se proti mně, co je skutečný strach a bolest. Protože už nemůžu potrestat její - tvoji - matku za její odporný zločin."

"Patříme k sobě," odpověděla Lilith. "Teď to vím. Tak nám to bylo předurčeno. Nechci se o tebe s nikým dělit."

"Ani se sebou samou?" zeptal se Landru jízlivě, ale na odpověď nečekal. Zamířil ke dveřím, tam se ještě jednou zastavil a řekl: "To byl teprve začátek, Lilith. Příště si dopřejeme víc času. Máme na to celou věčnost, abychom se skutečně poznali."

Dveře za ním zapadly v zámku. Ani se nerozloučil.

Lilith cítila, jak v ní vře nenávist vůči němu. Nenávist a touha. Tak je to tedy, když se sejdou nesmrtelní, pomyslila si. Vzpomínka v ní žhnula jako plamen. Beth, kterou ještě před několika minutami chtěla roztrhat zaživa, najednou ztratila význam. Nevěnovala jí jediný pohled, než opustila byt.

Charlie na ni lhostejně čekal ve svém maserati v podzemní garáži.

"Jedeme zpět k tobě," poručila a neřekla už ani slovo navíc, dokud nedojeli do vily, kde na ni čekal Nikko.

Třebaže se Nikko Seretis nacházel ve stavu podobajícím se tranzu, pohled na Lilith ho zasáhl šokující silou.

Byla to ona!

Ne ta žena, se kterou spal, nýbrž ta, která v něm probudila neztišitelnou žádostivost a touhu.

Ale to kouzlo bylo otrávené. Nyní ji chtěl už jen požádat, aby ho opět propustila.

Nemohl.

Strohým rozkazem, po kterém Hankovi rázem zesklovatěl pohled, odeslala hranáče pryč. Nikko měl absurdní pocit, jako by spolu s tím rváčem přišel o spojence, jako by právě odcházel jediný člověk, od kterého by mohl čekat nějakou pomoc.

Jediný člověk.

"Nikko, zlatíčko," řekla Lilith zastřeně a zvědavě pozorovala jeho rozbitý obličej. "Tys na mě nečekal. To pro tebe znamenám tak málo? Co se stalo?"

Pobaveně naslouchala, když jí zajíkavým hlasem vše vykládal, a když pak začal o svém setkání s její ‚sestrou', její oči se rázem rozšířily.

"Vida, tam je tedy ta mrcha," zamumlala zamyšleně. "Charlie, Nikko, uděláme si malý výlet."

Její ‚sestra' stále ještě spala a neprobudila se, ani když Lilith se svými průvodci vstoupili do garsonky.

Upírka se přiblížila až k posteli a pozorovala svoji dvojnici. Pokojný výraz ženina obličeje se změnil a vypadal teď vyplašeně. Neklidně se pohnula, jako by měla zlý sen.

Ten pravý zlý sen ti ještě ani nezačal, pomyslila si Lilith. "Vzbuď se, sestřičko," řekla nahlas a natáhla ruku, aby se dotkla ramene svého druhého já.

Její ruka bez jakéhokoli odporu pronikla kůží té druhé. Lilith ucítila cosi jako elektrickou ránu a zděšeně rukou ucukla. Symbiont na její kůži, nyní v podobě vzdušných letních šatů, se dal do pohybu. Lilith se zapotácela nazpět a vztekle vyprskla. Tvář její dvojnice se na okamžik zkřivila, ale ta žena se přesto neprobudila. Zvláštní. Má to snad něco společného s přítomností zlé ‚sestry', tak jako když předtím v tom oděvním obchodě upadla do bezvědomí?

"Seberte ji!" zasyčela Lilith a opatrně si udržovala odstup. "Vezmeme ji s sebou. Ale napřed ji oblečte."

Oba muži vykonali rozkaz s nehybnými tvářemi a pak ji odvlekli k maserati, zaparkovanému před domem. Museli zavolat taxíka, protože ve sporťáku nebylo pro čtyři osoby dost místa a Lilith se chtěla vyhnout jakémukoli tělesnému kontaktu se svým druhým já.

Hypnoticky ovládla taxikáře a posadila se vedle něho na sedadlo spolujezdce. Charlie a Nikko naložili bezvládné tělo na zadní sedadlo. Nikko se posadil vedle spící, pasák znovu nastoupil do svého maserati.

Ani v Charlieho domě se Lilith nepodařilo svou ‚sestru' vzbudit. Nechala ji fackovat, pálit hořící cigaretou i stříkat studenou vodu do obličeje, přesto však ta druhá spala dál, i když reagovala na bolest sténáním a trhavými pohyby.

Lilith kolem ní kroužila jako hladový vlk, aniž by se příliš přiblížila. Když porušila jistý odstup, začal se pokaždé symbiont neklidně pohybovat. Nechala si donést kulečníkové tágo a dotkla se jím spící. Dotek jí způsobil v paži slabé svrbění, ale jinak nic.

Tímto způsobem bych ji mohla zabít, pomyslila si Lilith. Přímý tělesný kontakt je nemožný, ale s nějakým jiným předmětem...

Mohla bych ji zabít...

Landru jí poručil, aby ji jen zajala, protože si s ní chtěl užít. Ta myšlenka probouzela v Lilith nenávist. Bude mít Landru ještě čas i na ni, když si bude hrát s její pestrou'? Co když se skutečně jeho hlavní zájem soustředí na její sokyni, on si bude užívat jejího těla a pít její krev, zatímco pro Lilith samotnou bude nedosažitelný jako Měsíc?

A ještě jeden pocit kypěl hluboko v ní. Strach, bodavý strach z této zdánlivě tak bezmocné bytosti. Dokud tato žije, představuje ustavičné nebezpečí.

Co když se přece jen probudí? Co, když se jí ten její lidský odraz dotkne? Zhasne pak jako svíce? Nebo splynou, tak jako byly předtím, v jedinou obojetnou bytost se spoustou slabostí a skrupulí, zmítající se mezi dvěma světy, které se nikdy nesmějí spojit?

Zabiju ji! rozhodla se. Pro Landrua si vymyslím nějakou výmluvu. Pravdu se nikdy nedozví.

A už taky věděla, jak to udělá. Znala vhodné místo, přiměřené okolí pro smrt své ‚sestry'.

Bledý měsíc nahlížel zamřížovaným okýnkem staré krypty na opuštěném hřbitově, pod kterým se kdysi nacházelo shromaždiště sydneyského upírského klanu.

Lidská Lilith ležela nahá na zádech na vyřezávané rakvi. Paže jí bezmocně visely dolů. Upírská Lilith stála nad ní, v ruce svírala zahnutou obětní dýku, kterou si vypůjčila z Charlieho sbírky historických zbraní. Symbiont bez jejího přičinění na sebe vzal opět podobu páskových šatů.

"Jestli mě slyšíš, tak se rozluč se světem," zašeptala Lilith. "Ráda bych ti viděla do očí, až ti probodnu srdce. Abys věděla, kdo učinil konec tvému bídnému žití."

Víčka její ‚sestry' se lehce zachvěla, ale zůstala zavřená. Koutky úst se sotva znatelně pohnuly, jakoby...

... jako by se pokoušela usmát!

Pohled na to Lilith rozzuřil. Nikomu tady nebude na posměch, zvláště ne takovému teplému uzlíčku nehybného masa, které kdysi bylo její součástí! Žádnému slabému, smrtelnému člověku!

Zvedla dýku, namířila ji přesně pod levý prs své dvojnice, kde živé srdce odbíjelo své poslední údery. Její paže se napjala.

Čepel se zablýsknutím sjela dolů, když vtom zaslechla Lilith za zády potlačované supění a ucítila náraz do zad. Její paže se sice vymrštila dopředu, ale minula hruď oběti a dýka se zabodla do suchého dřeva víka rakve.

Lilith už se nestačila zachytit volnou rukou. Horní částí těla padla na nehybnou postavu před sebou - a pohroužila se do ní.

V tu chvíli jí projela jako blesk palčivá bolest každou částečkou těla. Neartikulovaně se rozječela, byl to řev, ve kterém se mísila zuřivost, překvapení i nepojmenovatelný úděs. Rukama šermovala kolem sebe, vzpírala se proti víku rakve, tlačila vší silou.

Její tělo se už už začínalo odtrhovat od těla své ‚sestry', když vtom vytvořil symbiont bezpočet jemných chapadélek a jimi jako krakatice omotal lidskou Lilith a upírku u ní přidržel.

Její řev se zvýšil v ještě nelidštější vytí. Cítila, jak je neúprosně vtahována do těla pod sebou, jak z ní síla uniká tak, jako vzduch z prasklé pneumatiky. Její odpor ochaboval a taky křik rázem umlkl, když se i její hlava vnořila do teplého, dýchajícího masa.

Nikko stál v pozadí bez hnutí vedle Charlieho, dva němí svědci zrůdné vraždy.

Jeho duch jako by se počínal rozštěpovat. Jedna jeho část bezmocně sledovala dění, jako by přes nějakou mlhu, tlumící veškeré pocity a oslabující jeho zděšení natolik, aby neztratil rozum. Druhá jeho část unikala do minulosti, ještě jednou prožívala noc s Lilith, cítila měkké teplo její kůže, její dech na jeho tváři, bušení jejího srdce na jeho hrudi, slyšela sténání z jejího hrdla, sípavě šeptaná slova, cítila její vůni...

Nikko...

Ten hlas šeptal kdesi uvnitř jeho hlavy, tiše jako pouhý vánek.

Nikko, pomoz mi!

Ruce se mu třásly, srdce jako by se na okamžik zastavilo. Svaly v nohou mu neovladatelně škubaly.

Nikko, já zemřu!

Ten hlas byl slabý, bezmocný a nekonečně smutný. Cosi se v něm dalo do pohybu, o čem se domníval, že to už navždy ztratil. Neviditelné pouto prasklo.

Ztratil rovnováhu, začal se naklánět dopředu. Jeho tělo bylo od hlavy do pasu jako ochrnuté, jenom v nohách mu zbylo něco citu.

Nikko učinil šouravý krok pravou nohou, pak přitáhl levou. Pozdě, nemohl už pádu zabránit. Tíha jeho těla ho nemilosrdně táhla k zemi.

Ještě než ztratil úplně vědomí, s nadlidským vypětím mobilizoval své poslední síly, naposled přinutil slábnoucí nohy, aby se ještě jednou napnuly a vrhl se na tu příšeru nad rakví.

Náraz už necítil.

Lilith taky všechno prožívala, od příchodu své ‚sestry' do Nikkovy garsonky, přes jízdu v taxíku do Charlieho sídla a následující týrání jejího ochromeného těla, až po položení na víko rakve v hřbitovní kryptě.

Byla při plném vědomí, ale nemohla zasáhnout. Blízkost jejího druhého, mocnějšího já, ji naprosto paralyzovala. Její duch jako by vyklouzl z těla a vznášel se nad ním. Všechno viděla a slyšela, ba dokonce i čichala a chutnala.

A dokázala vnímat Nikkovy myšlenky.

Ale spojení bylo jen jednostranné. On ji neslyšel.

Nořila se hluboko do jeho ducha, zoufale se pokoušela dotknout se ho, vzbudit jeho pozornost. Zkoumala jeho nejtajnější myšlenky, jeho úzkosti, přání a touhy, okamžiky největšího štěstí a náhle ucítila rezonanci, jakoby rozkmit dvou nástrojů, které jsou perfektně sladěné.

Harmonický akord.

Lilith se pohroužila do jeho vzpomínek na společně strávenou noc, ještě jednou ji prožívala z jeho pohledu, jeho smysly a splývala s nimi.

Nikko...

Zaslechla svůj vlastní hlas jako vzdálenou ozvěnu v jeho hlavě.

Nikko, pomoz mi!

Ano, slyšel ji, ale nemohl odpovědět, nemohl se zbavit hypnotického pouta, které ho drželo.

Pocítila nával hořkého smutku, ne strach, ne zděšení z nadcházejícího osudu, nýbrž jen nekonečný smutek.

Nikko, já umřu!

A náhle ucítila, jak se vzepřel, jak její smutek přetrhal magická pouta, kterými ho ‚sestra' svázala, jak se váhavě dal do pohybu. Slabý úsměv jí zahrál na rtech. Viděla, jak se tvář té druhé Lilith zkřivila, jak zvedá dýku, jak její ruka klesá dolů.

Ale čepel ji minula. Jejich těla se dotkla, spojila se a bolest té druhé Lilith přešla i na ni. Ještě stále neměla vládu nad svým tělem, cítila, jak se její dvojče vzpírá tahu, který se pokoušel znovu je spojit v jedno, a pak ji něco zasvědilo na kůži a zaseklo se do ní jakoby tisícem háčků.

Symbiont jí přišel na pomoc a držel tu druhou Lilith neúprosně pevně. Její odpor ochaboval. Lilith cítila, jako by do ní vnikalo něco špinavého, odporného, temného. Na okamžik jako by měla pocit nevolnosti téměř na zvracení a současně ledového chladu, který jí sáhl na srdce a šířil se jí dál v žilách, byl to pocit nenahraditelné ztráty.

Pak to bylo pryč. Chlad zmizel. Nevolnost taky.

Lilith otevřela oči a vstala.

"Chtěl bych být jako ty," řekl Nikko.

Lilith se na něho klidně podívala. Seděla na rakvi a v ruce držela dýku, která ji měla zabít. Poté, co se Nikko probral z bezvědomí, zbavila ho hypnotické moci své ‚sestry'. Charlie stál opodál bez hnutí jako vypnutý robot.

"Víš, co jsem zač?" zeptala se.

"Jsi upírka," odpověděl jednoduše. "Hned jsem to věděl, od prvního okamžiku, co jsem tě uviděl. Vždycky jsem věděl, že upíři existují, že to nejsou jen výplody fantazie."

"A ty bys chtěl být upírem?"

Nikko přikývl.

"Proč?"

Nechápavě svraštil čelo, jako by to byla naprosto nesmyslná otázka.

"Ztratil bys svoji duši," vysvětlovala Lilith. " Ztratil bys své city, alespoň city, jaké znáš."

"Ale... ty přece taky máš city."

Lilith se hořce usmála. "Jsem upírkou jen z jedné poloviny," vysvětlovala. "Jak jsem se jí stala, to je dlouhá historie, kterou ti nebudu vykládat."

Všimla si jeho zklamání. "Alespoň teď ještě ne," zalhala mu. "Veškeré city, které mám, jsou lidské. A za nic na světě bych se jich nezřekla."

A myslela to smrtelně vážně. Spojovaly se v ní vzpomínky obou Lilith. Nezapomněla nic z toho, co dělalo její zlé já. A nikdy už nezapomene. Právě tak jako nikdy nezapomene na tu krátkou chvíli své lidské existence. Na vzácný dar, který jí dal Nikko.

"Kromě toho, bych z tebe ani nemohla upíra udělat," pokračovala. "Dokonce i kdybych chtěla."

"Ale když mě kousneš -"

"Tak se taky nestaneš upírem," přerušila ho. "Vidíš tady Charlieho?"

"Ano, on..."

"Jeho jsem kousla," řekla Lilith. "Pojď sem, Charlie."

Muž k ní poslušně napochodoval a zastavil se.

"Udeř se sám do obličeje, Charlie."

Pasák se bez váhání udeřil. Pořádně to plesklo. Nikko sebou trhl.

"Víc! Udeř se pěstí do úst!" přikázala Lilith.

Muž poslechl. Ozvalo se zapraskání. Ze rtů mu kapala krev.

"Tohle se stane s tebou, když ti vypiju krev," řekla Lilith. "Budeš jako on. Nástroj, služebná kreatura, jejíž jediný účel je, aby sloužila svému pánu. Navíc je odsouzena pít krev, aniž by však měla moc skutečných upírů. Za pár týdnů bys už vůbec nesnášel denní světlo, za několik měsíců by tě sluneční světlo spálilo. To je to, co bys chtěl?"

"Ne!" vyrazil ze sebe Nikko prudce. "Ale musí přece být nějaká možnost, jak se stát skutečným upírem."

Lilith si vzdychla. Sice bude schopná vzít Nikkovi jeho vzpomínky na to, co prožil, ale jeho smýšlení nezmění. To může udělat jen on sám. Ona mu nanejvýš může přitom pomoci.

"Existuje jedna možnost, ale ta není v mé moci," řekla. "A i kdyby byla, nepoužila bych ji, abych z tebe udělala upíra. Zapomeň své romantické představy o věčné noci a nevýslovných temných radostech. Tady se podívej, čeho je schopný upír, který z poloviny zůstal člověkem. Pojď ke mně blíž, Charlie."

Pasák se postavil přímo před ni.

Lilith vzala do rukou jeho hlavu a pohlédla Nikkovi pevně do očí. Potom jediným prudkým trhnutím zlomila Charliemu vaz a jeho mrtvolu upustila na zem.

Nikko před ní ucouvl, oči rozšířené hrůzou. Jeho obličej zpopelavěl, krevní podlitiny a odřeniny v něm vypadaly jako kubistická malba.

Lilith vycenila zuby a vykročila směrem k němu. Couval před ní stále dál, až narazil zády na zeď.

"Kdybych byla jenom upírka, udělala bych to samé i tobě," vyprskla. "Přes všechno, co jsi pro mě udělal. Upír nezná věrnost a loajalitu. Upír využívá lidí tak dlouho, dokud se mu to hodí. Upír nemá přátele. Bez zaváhání by zabíjel i jiné svého druhu, pokud by v tom viděl pro sebe prospěch, kdyby neexistoval zákon, který mu to zakazuje."

Její hlas poněkud změkl. "To jenom člověk ve mně tě ušetří. Probuď se, Nikko, buď už konečně dospělý. Milovala jsem tě, protože jsi člověk. Kdybys byl upír, nenáviděla bych tě!"

Nikkovy rty se chvěly. Slzy mu běžely po tvářích.

"Upíři nepláčou, Nikko," řekla Lilith něžně. "Podívej se mi do očí."

Když s ním byla hotova, byly vzpomínky na posledních čtyřiadvacet hodin z jeho paměti vymazány.

Až na tu noc s ní. Kdyby mu vzala i tuto vzpomínku, připadalo by jí to, jako by okrádala sebe samu.

Ale nebude nikdy vědět, kdo byla ta tajemná žena, a Lilith byla přesvědčena, že také jeho hry se silami temnot jsou u konce.

Doufala v to, co se jeho týkalo.

Pro ni to neskončí nikdy, ani to není žádná hra.

Pro Lilith to je vážná věc. Smrtelně vážná.

KONEC

Příští svazek 027

Syn Landrua

Zatímco se Lilith potýkala se svým zlým druhým já, Landru se stáhl na bezpečné místo, aby provedl prastarý ritus: stvořil pomocí Liliového kalichu upírský život!

Jeho útočiště se nachází v polských Mazurách. Tam si vybral chlapce, který z kalichu vypije jeho černou krev, aby se po dvě stě šedesáti osmi letech zrodil první nový upír.

Tak stvoří Lazara.

Svého syna.

Ale všechno se zvrtne - strašlivě zvrtne...

??

??

??

??

- 1 -